

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΒΑΦΗΣ

Άπαντα

Κωνσταντίνος Καβάφης

Τ ε ί χ η

Χωρίς περίσκεψιν, χωρίς λύπην, χωρίς αιδώ
μεγάλα κ' υψηλά τριγύρω μου έκτισαν τείχη.

Και κάθομαι και απελπίζομαι τώρα εδώ.

Άλλο δεν σκέπτομαι: τον νουν μου τρώγει αυτή η τύχη·

διότι πράγματα πολλά έξω να κάμω είχαν.

Α όταν έκτιζαν τα τείχη πώς να μην προσέξω.

Αλλά δεν άκουσα ποτέ κρότον κτιστών ή ήχον.

Ανεπαισθήτως μ' έκλεισαν από τον κόσμον έξω.

Ε ν α ς γ έ ρ ο ς

Στου καφενείου του βοερού το μέσα μέρος
σκυμένος στο τραπέζι κάθετ' ένας γέρος·
με μίαν εφημερίδα εμπρός του, χωρίς συντροφιά.

Και μες στον άθλιων γηρατειών την καταφρόνεια
σκεπτεται πόσο λίγο χάρηκε τα χρόνια
που είχε και δύναμι, και λόγο, κ' εμορφιά.

Ξέρει που γέρασε πολύ· το νοιώθει, το κυττάζει.
Κ' εν τούτοις ο καιρός που ήταν νέος μοιάζει
σαν χθές. Τι διάστημα μικρό, τι διάστημα μικρό.

Και συλλογιέται η Φρόνησις πώς τον εγέλα·
και πώς την εμπιστεύονταν πάντα - τι τρέλλα! -
την ψεύτρα που έλεγε· «Αύριο. Εχεις πολύν καιρό.»

Α Π Α Ν Τ Α

Θυμάται ορμές που βάσταγε· και πόση
χαρά θυσίαζε. Την άμυαλή του γνώσι
κάθ' ευκαιρία χαμένη τώρα την εμπαίζει.

... Μα απ' το πολύ να σκέπτεται και να θυμάται
ο γέρος εξαλίσθηκε. Κι αποκοιμάται
στον καφενείου ακουμπισμένος το τραπέζι.

Κ Α Β Α Φ Η

Τ α ἄ λ ο γ α τ ο υ Α χ ι λ λ έ ω ς

Τον Πάτροκλο σαν είδαν σκοτωμένο,
που ήταν τόσο ανδρείος, και δυνατός, και νέος,
άρχισαν τ' ἄλογα να κλαίνε του Αχιλλέως·
η φύσις των η αθάνατη αγανακτούσε
για του θανάτου αυτό το ἔργον που θωρούσε.
Τίναζαν τα κεφάλια των και τες μακρυές χαίτες κουνούσαν,
την γη χτυπούσαν με τα πόδια, και θρηγούσαν
τον Πάτροκλο που ενοιώθανε ἀψυχο -αφανισμένο-
μιά σάρκα τώρα ποταπή -το πνεύμα του χαμένο-
ἀνυπεράσπιστο -χωρίς πνοή-
εις το μεγάλο Τίποτε επιστραμένο ἀπ' την ζωή.

Α Π Α Ν Τ Α

Τα δάκρυα είδε ο Ζεύς των αθανάτων
αλόγων και λυπήθη. «Στου Πηλέως τον γάμο»
είπε «δεν έπρεπ' έτσι άσκεπτα να κάμω·
καλύτερα να μην σας δίναμε άλογά μου
δυστυχισμένα! Τι γυρεύατ' εκεί χάμου
στην άθλια ανθρωπότητα πούναι το παίγνιον της μοίρας.
Σεις που ουδέ ο θάνατος φυλάγει, ουδέ το γήρας
πρόσκαιρες συμφορές σας τυραννούν. Στα βάσανά των
σας έμπλεξαν οι άνθρωποι». -Όμως τα δάκρυά των
για του θανάτου την παντοτεινή
την συμφοράν εχύνανε τα δύο τα ζώα τα ευγενή.

Κ Α Β Α Φ Η

Δ έ η σ ι ς

Η θάλασσα στα βάθη της πήρ' έναν ναύτη.--

Η μάνα του, ανήξερη, παίνει κι ανάφτει

στην Παναγία μπροστά ένα υψηλό κερι

για να επιστρέψει γρήγορα και νάν' καλοί καιροί --

και όλο προς τον άνεμο σήνει τ' αυτί.

Αλλά ενώ προσεύχεται και δέεται αυτή,

η εικόν ακούει, σοβαρή και λυπημένη,

ξεύροντας πως δεν θάλθει πια ο υιός που περιμένει.

Α Π Α Ν Τ Α

Η κ η δ ε ί α
τ ο υ Σ α ρ π η δ ό ν ο ς

Βαρυάν οδύνη έχει ο Ζεύς. Τον Σαρπηδόνα
εσκότωσεν ο Πάτροκλος· και τώρα ορμούν
ο Μενoitιάδης κ' οι Αχαιοί το σώμα
ν' αρπάξουνε και να το εξευτελίσουν.

Αλλά ο Ζεύς διόλου δεν στέργει αυτά.

Το αγαπημένο του παιδί - που το άφισε
και χάθηκεν· ο Νόμος ήταν έτσι -
τουλάχιστον θα το τιμήσει πεθαμένο.

Και στέλνει, ιδού, τον Φοίβο κάτω στην πεδιάδα
ερμηνευμένο πώς το σώμα να νοιασθεί.

Κ Α Β Α Φ Η

Του ήρωος τον νεκρό μ' ευλάβεια και με λύπη
σηκώνει ο Φοίβος και τον πάει στον ποταμό.
Τον πλένει από τες σκόνες κι απ' τα αίματα·
κλείει τες φοβερές πληγές, μη αφήνοντας
κανένα ίχνος να φανεί· της αμβροσίας
τ' αρώματα χύνει επάνω του· και με λαμπρά
Ολύμπια φορέματα τον ντύνει.
Το δέρμα του ασπρίζει· και με μαργαριταρένιο
χτένι κτενίζει τα κατάμαυρα μαλλιά.
Τα ωραία μέλη σχηματίζει και πλαγιάζει.

Τώρα σαν νέος μοιάζει βασιλεύς αρματηλάτης -
στα εικοσιπέντε χρόνια του, στα εικοσιέξη -
αναπαυόμενος μετά που εκέρδισε,
μ' άρμα ολόχρυσο και ταχυτάτους ίππους,
σε ξακουστόν αγώνα το βραβείον.

Α Π Α Ν Τ Α

Έτοι σαν που τελείωσεν ο Φοίβος
την εντολή του, κάλεσε τους δυο αδελφούς
τον Ύπνο και τον Θάνατο, προστάζοντάς τους
να παν το σώμα στην Λυκία, τον πλούσιο τόπο.

Και κατά εκεί τον πλούσιο τόπο, την Λυκία
τούτοι οδοιπόρησαν οι δυό αδελφοί
Ύπνος και Θάνατος, κι όταν πια έφθασαν
στην πόρτα του βασιλικού σπιτιού
παρέδοσαν το δοξασμένο σώμα,
και γύρισαν στες άλλες τους φροντίδες και δουλειές.

Κι ως τόλαβαν αυτού, στο σπίτι, αρχίνησε
με συνοδείες, και τιμές και θρήνους,
και μ' άφθονες σπονδές από ιερούς κρατήρας,
και μ' όλα τα πρεπά η θλιβερή ταφή·
κ' έπειτα έμπειροι απ' την πολιτείαν εργάται,
και φημισμένοι δουλευταί της πέτρας
ήλθανε κ' έκαμαν το μνήμα και την στήλη.

Κ Α Β Α Φ Η

Κ ε ρ ι ά

Του μέλλοντος οι μέρες στέκοντ' εμπροστά μας
σα μιά σειρά κεράκια αναμένα -
χρυσά, ζεστά, και ζωηρά κεράκια.

Οι περασμένες μέρες πίσω μένουν,
μια θλιβερή γραμμή κεριών σβησμένων·
τα πιο κοντά βγάζουν καπνόν ακόμη,
κρύα κεριά, λιωμένα, και κυρτά.

Δεν θέλω να τα βλέπω· με λυπεί η μορφή των,
και με λυπεί το πρώτο φως των να θυμούμαι.
Εμπρός κυττάζω τ' αναμένα μου κεριά.

Δεν θέλω να γυρίσω να μη δω και φρίξω
τι γρήγορα που η σκοτεινή γραμμή μακραίνει,
τι γρήγορα που τα σβυστά κεριά πληθαίνουν

Τ ο π ρ ώ τ ο σ κ α λ ί

Εἰς τον Θεόκριτο παραπονιούνται
μιά μέρα ο νέος ποιητής Ευμένης·
«Τώρα δύο χρόνια πέρασαν που γράφω
κ' ένα ειδύλιο έκαμα μονάχα.
Το μόνον άρτιόν μου έργον είναι.
Αλλοίμονον, είν' υψηλή το βλέπω,
πολύ υψηλή της Ποιήσεως η σκάλα·
και απ' το σκαλί το πρώτο εδώ που είμαι
ποτέ δεν θ' αναιβώ ο δυστυχισμένος».
Επ' ο Θεόκριτος· «Αυτά τα λόγια
ανάρμοστα και βλασφημίες είναι.
Κι αν είσαι στο σκαλί το πρώτο, πρέπει
νάσαι υπερήφανος κ' ευτυχισμένος.
Εδώ που έφθασες, λίγο δεν είναι·
τόσο που έκαμες, μεγάλη δόξα.
Κι αυτό ακόμη το σκαλί το πρώτο

Κ Α Β Α Φ Η

πολύ από τον κοινό τον κόσμο απέχει.
Εις το σκαλί για να πατήσεις τούτο
πρέπει με το δικαίωμά σου νάσαι
πολίτης εις των ιδεών την πόλι.
Και δύσκολο στην πόλι εκείνην είναι
και σπάνιο να σε πολιτογραφήσουν.
Στην αγορά της βρίσκεις Νομοθέτας
που δεν γελά κανένας τυχοδιώκτης.
Εδώ που έφθασες, λίγο δεν είναι
τόσο που έκαμες, μεγάλη δόξα».

Α Π Α Ν Τ Α

C h e f e c e . . .
i l g r a n r i f i u t o

Σε μερικούς ανθρώπους έρχεται μιά μέρα που πρέπει το μεγάλο Ναι ή το μεγάλο το Οχι να πούνε. Φανερώνεται αμέσως όποιος τόχει έτοιμο μέσα του το Ναι, και λέγοντάς το πέρα

πηγαίνει στην τιμή και στην πεποίθησί του.

Ο αρνηθείς δεν μετανοιώνει. Αν ρωτιούνταν πάλι, όχι θα ξαναέλεγε. Κι όμως τον καταβάλλει εκείνο τ' όχι -το σωστό- εις όλην την ζωή του.

Κ Α Β Α Φ Η

Η ΨΥΧΕΣ
ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

Μες στα παληά τα σώματά των τα φθαρμένα
κάθονται των γερόντων η ψυχές.

Τι θλιβερές που είναι η πτωχές
και πως βαρνούνται την ζωή την άθλια που τραβούνε.
Πώς τρέμουν μην την χάσουνε και πώς την αγαπούνε
η σαστισμένες κι αντιφατικές
ψυχές, που κάθονται -κωμικοτραγικές-
μες στα παληά των τα πετσιά τ' αφανισμένα.

Α Π Α Ν Τ Α

Δ Ι Α Κ Ο Π Η

Το έργον των θεών διακόπτομεν εμείς,
τα βιαστικά κι άπειρα όντα της στιγμής.
Στης Ελευσίος και στις Φθίας τα παλάτια
η Δήμητρα κ' η Θέτις αρχινούν έργα καλά
μες σε μεγάλες φλόγες και βαθύν καπνόν. Αλλά
πάντοτε ορμά η Μετάνειρα από τα δωμάτια
του βασιλέως, ξέπλεγη και τρομαγμένη,
και πάντοτε ο Πηλεύς φοβάται κ' επεμβαίνει.

Τ α π α ρ ά θ υ ρ α

Σ' αυτές τες σκοτεινές κάμαρες, που περνώ
μέρες βαρυές, επάνω κάτω τριγυρνώ
για νάβρω τα παράθυρα. - Όταν ανοίξει
ένα παράθυρο θάναι παρηγορία. -
Μα τα παράθυρα δεν βρίσκονται, ή δεν μπορώ
να τάβρω. Και καλλίτερα ίσως να μην τα βρω.
Ίσως το φως θάναι μια νέα τυραννία.
Ποιός ξέρει τι καινούργια πράγματα θα δείξει.

Θ ε ρ μ ο π ύ λ ε ς

Τιμή σ' εκείνους όπου στην ζωή των
ώρισαν και φυλάγουν Θερμοπύλες.
Ποτέ από το χρέος μη κινούντες·
δίκαιοι κ' ίσοι σ' όλες των τες πράξεις,
αλλά με λύπη κιόλας κ' ευσιπλαχνία·
γενναίοι οσάκις είναι πλούσιοι, κι όταν
είναι πτωχοί, πάλ' εις μικρόν γενναίοι,
πάλι συντρέχοντες όσο μπορούνε·
πάντοτε την αλήθεια ομιλούντες,
πλην χωρίς μίσος για τους ψευδομένους.

Και περισσότερη τιμή τους πρέπει
όταν προβλέπουν (και πολλοί προβλέπουν)
πως ο Εφιάλτης θα φανεί στο τέλος,
κ' οι Μήδοι επί τέλους θα διαβούνε.

Κ Α Β Α Φ Η

Α Π Ι Σ Τ Ι Α

*Πολλά άρα Ομήρου επαινούντες, αλλά τούτο
ουκ επαινεσόμεθα... ουδέ Αισχύλου, όταν φη η
Θέτις τον Απόλλω εν τοις αυτής γάμοις άδοντα*

*«ενδατείσθαι τας εάς ευπαιδίας,
νόσων τ' απείρους και μακραίωνας βίους.
Ξύμπαντά τ' ειπών θεοφιλείς εμάς τύχας
παιών' επευφήμησεν, ευθυμών εμέ.
Καγώ το Φοίβου θείον απευδές στόμα
ήλπίζον είναι, μαντική βρύον τέχνη:
Ο δ', αυτός υμνών,...
... αυτός εστιν ο κτανών
τον παίδα τον εμόν».*

Πλάτων, Πολιτείας, Η

Σαν πάντρευαν την Θέτιδα με τον Πηλέα
σηκώθηκε ο Απόλλων στο λαμπρό τραπέζι
του γάμου, και μακάρισε τους νεονύμφους
για τον βλαστό που θάβγαινε απ' την ένωσί των.
Είπε· Ποτέ αυτόν αρρώστια δεν θαγγίξει

Α Π Α Ν Τ Α

και θάχει μακρυνή ζωή. -Αυτά σαν είπε, η Θέτις
χάρηκε πολύ, γιατί τα λόγια
του Απόλλωνος που γνώριζε από προφητείες
την φάνηκαν εγγύησις για το παιδί της.

Κι όταν μεγάλωνεν ο Αχιλλεύς, και ήταν
της Θεσσαλίας έπαινος η εμορφιά του,
η Θέτις του θεού τα λόγια ενθυμούνταν.
Αλλά μια μέρα ήλθαν γέροι με ειδήσεις,
κ' είπαν τον σκοτωμό του Αχιλλέως στην Τροία.
Κ' η Θέτις ξέσχιζε τα πορφυρά της ρούχα,
κ' έβγαζεν από πάνω της και ξεπετούσε
στο χώμα τα βραχιόλια και τα δαχτυλίδια.
Και μες στον οδυρμό της τα παληά θυμήθη·
και ρώτησε τι έκαμνε ο σοφός Απόλλων,
που γύριζεν ο ποιητής που στα τραπέζια
έξοχα ομιλεί, που γύριζε ο προφήτης
όταν τον υιό της σκότωναν στα πρώτα νειάτα.
Κ' οι γέροι την απήντησαν πως ο Απόλλων
αυτός ο ίδιος εκατέβηκε στην Τροία,
και με τους Τρώας σκότωσε τον Αχιλλέα.

Κ Α Β Α Φ Η

Π ε ρ ι μ έ ν ο ν τ α ς
τ ο υ ς Β α ρ β ά ρ ο υ ς

-Τι περιμένουμε στην αγορά συναθροισμένοι;
Είναι οι βάρβαροι να φθάσουν σήμερα.

-Γιατί μέσα στην Σύγκλητο μιά τέτοια απραξία;
Τι κάθοντ' οι Συγκλητικοί και δεν νομοθετούνε;

-Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα.
Τι νόμους πια θα κάμουν οι Συγκλητικοί;
Οι βάρβαροι σαν έλθουν θα νομοθετήσουν.

-Γιατί ο αυτοκράτωρ μας τόσο πρωί σηκώθη,
και κάθεται στις πόλεως την πιο μεγάλη πύλη
στον θρόνο επάνω, επίσημος, φορώντας την κορώνα;

Α Π Α Ν Τ Α

-Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα.
Κι ο αυτοκράτωρ περιμένει να δεχθεί
τον αρχηγό τους. Μάλιστα ετοίμασε
για να τον δώσει μια περγαμνή. Εκεί
τον έγραψε τίτλους πολλούς κι ονόματα.

-Γιατί οι δύο μας ύπατοι κ' οι πραίτορες εβγήκαν
σήμερα με τες κόκκινες, τες κεντημένες τόγες·
γιατί βραχιόλια φόρεσαν με τόσους αμεθύστους,
και δαχτυλίδια με λαμπρά γυαλιστερά σμαράγδια·
γιατί να πιάσουν σήμερα πολύτιμα μαστούνια
μ' ασήμια και μαλάματα έκτακτα σκαλισμένα;

Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα·
και τέτοια πράγματα θαμπόνουν τους βαρβάρους.

-Γιατί κ' οι άξιοι ρήτορες δεν έρχονται σαν πάντα
να βγάλουνε τους λόγους τους, να πούνε τα δικά τους;

Κ Α Β Α Φ Η

Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα·
κι αυτοί βαριούντ' ευφράδειες και δημηγορίες.

-Γιατί ν' αρχίσει μονομιάς αυτή η ανησυχία
κ' η σύγχυσις. (Τα πρόσωπα τι σοβαρά που έγιναν).
Γιατί αδειάζουν γρήγορα οι δρόμοι κ' οι πλατέες,
κι όλοι γυρνούν στα σπίτια τους πολύ συλλογισμένοι;

Γιατί ενύχτωσε κ' οι βάρβαροι δεν ήλθαν.
Και μερικοί έφθασαν απ' τα σύνορα,
και είπανε πως βάρβαροι πια δεν υπάρχουν.

Και τώρα τι θα γένουμε χωρίς βαρβάρους.
Οι άνθρωποι αυτοί ήσαν μιά κάποια λύσις.

Α Π Α Ν Τ Α

Φ Ω Ν Ξ Ξ

Ιδανικές φωνές κι αγαπημένες
εκείνων που πέθαναν, ή εκείνων που είναι
για μας χαμένοι σαν τους πεθαμένους.

Κάποτε μες στα όνειρά μας ομιλούνε·
κάποτε μες στην σκέψι τες ακούει το μυαλό.

Και με τον ήχο των για μια στιγμή επιστρέφουν
ήχοι από την πρώτη ποίηση της ζωής μας -
σα μουσική, την νύχτα, μακρυνή, που σβύνει.

Κ Α Β Α Φ Η

Ε π ι θ υ μ ί ε ς

Σαν σώματα ωραία νεκρών που δεν εγέρασαν
και τάκλεισαν, με δάκρυα, σε μαυσωλείο λαμπρό,
με ρόδα στο κεφάλι και στα πόδια γιασεμιά --
έτσ' οι επιθυμίες μοιάζουν που επέρασαν
χωρίς να εκπληρωθούν· χωρίς ν' αξιωθεί καμιά
της ηδονής μια νύχτα, ή ένα πρωί της φεγγερό.

Α Π Α Ν Τ Α

Τ ρ ώ ε ς

Είν' η προσπάθειές μας, των συφοριασμένων·
είν' η προσπάθειές μας σαν των Τρώων.
Κομμάτι κατορθώνουμε· κομμάτι
παίρνουμ' επάνω μας· κι αρχίζουμε
νάχουμε θάρρος και καλές ελπίδες.

Μα πάντα κάτι βγαίνει και μας σταματά.
Ο Αχιλλεύς στην τάφρον εμπροστά μας
βγαίνει και με φωνές μεγάλες μας τρομάζει.--

Είν' η προσπάθειές μας σαν των Τρώων.
Θαρρούμε πως με απόφασι και τόλμη
θ' αλλάξουμε της τύχης την καταφορά,
κ' έξω στεκόμεθα ν' αγωνισθούμε.

Κ Α Β Α Φ Η

Αλλ' όταν η μεγάλη κρίσις έλθει,
η τόλμη κ' η απόφασίς μας χάνονται·
ταράττεται η ψυχή μας, παραλύει·
κι ολόγυρα απ' τα τείχη τρέχουμε
ζητώντας να γλυτώσουμε με την φυγή.

Όμως η πτώσις μας είναι βεβαία. Επάνω,
στα τείχη, άρχισεν ήδη ο θρήνος.
Των ημερών μας αναμνήσεις κλαιν κ' αισθήματα.
Πικρά για μας ο Πρίαμος κ' η Εκάβη κλαίνε.

Ο Β α σ ι λ ε ύ ς Δ η μ ή τ ρ ι ο ς

*Ὡσπερ οὐ βασιλεύς, ἀλλ' υποκριτής,
μεταμφιέννυται χλαμύδα φαιάν ἀντί
τῆς τραγικῆς ἐκείνης, καὶ διαλαθῶν
υπεχώρησεν.*

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ, ΒΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Σαν τον παραίτησαν οι Μακεδόνες
κι απέδειξαν πως προτιμούν τον Πύρρο
ο βασιλεύς Δημήτριος (μεγάλην
είχε ψυχή) καθόλου - έτσι είπαν -
δεν φέρθηκε σαν βασιλεύς. Επήγε
κ' έβγαλε τα χρυσά φορέματά του,
και τα ποδήματά του πέταξε
τα ολοπόρφυρα. Με ρούχ' απλά
ντύθηκε γρήγορα και ξέφυγε.
Κάμνοντας όμοια σαν ηθοποιός
που όταν η παράστασις τελειώσει,
αλλάζει φορεσιά κι απέρχεται.

Κ Α Β Α Φ Η

Η ΣΥΝΟΔΕΙΑ
ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ

Ο Δάμων ο τεχνίτης (άλλον πιο ικανό
στην Πελοπόννησο δεν έχει) εις παριανό
μάρμαρο επεξεργάζεται την συνοδεία
του Διονύσου. Ο θεός με θεσπεσία
δόξαν εμπρός, με δύναμι στο βάδισμά του.
Ο Ακράτος πίσω. Στο πλάγι του Ακράτου
η Μέθη χύνει στους Σατύρους το κρασί
από αμφορέα που τον στέφουνε κισσοί.
Κοντά των ο Ηδύοινος ο μαλθακός,
τα μάτια του μισοκλειστά, υπνωτικός.
Και παρακάτω έρχοντ' οι τραγουδισταί
Μόλπος κ' Ηδυμελής, κι ο Κώμος που ποτέ
να σβύσει δεν αφήνει της πορείας την σεπή

Α Π Α Ν Τ Α

λαμπάδα που βαστά· και, σεμνοτάτη, η Τελετή.-
Αυτά ο Δάμων κάμνει. Και κοντά σ' αυτά
ο λογισμός του κάθε τόσο μελετά
την αμοιβή του από των Συρακουσών
τον βασιλέα, τρία τάλαντα, πολύ ποσόν.
Με τ' άλλα του τα χρήματα κι αυτά μαζί
σαν μπουν, ως εύπορος σπουδαία πια θα ζει,
και θα μπορεί να πολιτεύεται - χαρά! -
κι αυτός μες στην βουλή, κι αυτός στην αγορά.

Κ Α Β Α Φ Η

Μ Ο Ν Ο Τ Ο Ν Ι Α

Την μιά μονότονην ημέραν άλλη
μονότονη, απαράλλακτη ακολουθεί. Θα γίνουν
τα ίδια πράγματα, θα ξαναγίνουν πάλι -
οι όμοιες στιγμές μας βρίσκουνε και μας αφήνουν.

Μήνας περνά και φέρνει άλλον μήνα.
Αυτά που έρχονται κανείς εύκολα τα εικάζει·
είναι τα χθεσινά τα βαρετά εκείνα.
Και καταντά το αύριο πια σαν αύριο να μη μοιάζει.

Ο Ψ Τ Ο Σ Ε Κ Ε Ι Ν Ο Σ

Άγνωστος - ξένος μες στην Αντιόχεια - Εδεσσηνός
γράφει πολλά. Και τέλος πάντων, να, ο λίνος
ο τελευταίος έγινε. Με αυτόν ογδόντα τρία

ποιήματα εν όλω. Πλην τον ποιητή
κούρασε τόσο γράψιμο, τόση στιχοποιϊα,
και τόση έντασις σ' ελληνική φρασιολογία,
και τώρα τον βαραίνει πια το κάθε τι.-

Μια σκέψις όμως παρευθός από την αθυμία
τον βγάζει - το εξαίσιον Ούτος Εκείνος,
που άλλοτε στον ύπνο του άκουσε ο Λουκιανός.

Τ α β ή μ α τ α

Σ' εβένινο κρεββάτι στολισμένο
με κοραλλένιους αετούς, βαθυά κοιμάται
ο Νέρων -- ασυνείδητος, ήσυχος, κ' ευτυχής·
ακμαίος μες στην ευρωστία της σαρκός,
και στις νεότητος τ' ωραίο σφρίγος.

Αλλά στην αίθουσα την αλαβάστρινη που κλείνει
των Αηνοβάρβων το αρχαίο λαράριο
τι ανήσυχoi που είν' οι Λάρητές του.
Τρέμουν οι σπιτικοί μικροί θεοί,
και προσπαθούν τ' ασήμαντά των σώματα να κρύψουν.
Γιατί άκουσαν μια απαίσια βοή,

Α Π Α Ν Τ Α

θανάσιμη βοή την σκάλα ν' ανεβαίνει,
βήματα σιδερένια που τραντάζουν τα σκαλιά.
Και λιγοθυμισμένοι τώρα οι άθλιοι Λάρητες,
μέσα στο βάθος του λαράριου χώνονται,
ο ένας τον άλλο να σκουντά και σκουντουφλά,
ο ένας μικρός θεός πάνω στον άλλο πέφτει
γιατί κατάλαβαν τι είδος βοή είναι τούτη,
τάνοιωσαν πια τα βήματα των Εριννύων.

Κ Α Β Α Φ Η

Η Π Ο Λ Ι Σ

Είπες: «Θα πάγω σ' άλλη γη, θα πάγω σ' άλλη θάλασσα.
Μια πόλις άλλη θα βρεθεί καλλίτερη απ' αυτή.
Κάθε προσπάθεια μου μια καταδίκη είναι γραφή·
κ' είν' η καρδιά μου -σαν νεκρός- θαμένη.
Ο νους μου ως πότε μες στον μαρασμόν αυτόν θα μένει.
Οπου το μάτι μου γυρίσω, όπου κι αν δω
ερείπια μαύρα της ζωής μου βλέπω εδώ,
που τόσα χρόνια πέρασα και ρήμαξα και χάλασα.»

Καινούργιους τόπους δεν θα βρεις, δεν θάβρεις άλλες θάλασσες.
Η πόλις θα σε ακολουθεί. Στους δρόμους θα γυρνάς
τους ίδιους. Και στες γειτονιές τες ίδιες θα γερνάς·
και μες στα ίδια σπίτια αυτά θ' ασπρίζεις.
Πάντα στην πόλι αυτή θα φθάνεις. Για τα αλλού -μη ελπίζεις-
δεν έχει πλοίο για σε, δεν έχει οδό.
Ετσι που τη ζωή σου ρήμαξες εδώ
στην κόχη τούτη την μικρή, σ' όλην την γη την χάλασες.

Η Σ α τ ρ α π ε ί α

Τι συμφορά, ενώ είσαι καμωμένος
για τα ωραία και μεγάλα έργα
η άδικη αυτή σου η τύχη πάντα
ενθάρρυνσι κ' επιτυχία να σε αρνείται·
να σ' εμποδίζουν ευτελείς συνήθειες,
και μικροπρέπειες, κι αδιαφορίες.
Και τι φρικτή η μέρα που ενδίδεις
(η μέρα που αφέθηκες κ' ενδίδεις),
και φεύγεις οδοιπόρος για τα Σούσα,
και παίνεις στον μονάρχην Αρταξέρξη
που ευνοϊκά σε βάζει στην αυλή του,
και σε προσφέρει σατραπείες, και τέτοια.
Και συ τα δέχεσαι με απελπισία
αυτά τα πράγματα που δεν τα θέλεις.
Άλλα ζητεί η ψυχή σου, γι' άλλα κλαίει·
τον έπαινο του Δήμου και των Σοφιστών,

Κ Α Β Α Φ Η

τα δύσκολα και τ' ανεκτίμητα Εύγε·
την Αγορά, το Θέατρο, και τους Στεφάνους.
Αυτά πού θα στα δώσει ο Αρταξέρξης,
αυτά πού θα τα βρείς στη σατραπεία·
και τι ζωή χωρίς αυτά θα κάμεις.

Μ ἄ ρ τ ι α ι Ε ι δ ο ῖ

Τα μεγαλεία να φοβάσαι, ω ψυχή.
Και τες φιλοδοξίες σου να υπερνικήσεις
αν δεν μπορείς, με δισταγμό και προφυλάξεις
να τες ακολουθείς. Και όσο εμπροστά προβαίνεις,
τόσο εξεταστική, προσεκτική να είσαι.

Κι όταν θα φθάσεις στην ακμή σου, Καίσαρ πια·
έτσι περιωνύμου ανθρώπου σχήμα όταν λάβεις,
τότε κυρίως πρόσεξε σα βγεις στον δρόμον έξω,
εξουσιαστής περίβλεπτος με συνοδεία,
αν τύχει και πλησιάσει από τον όχλο
κανένας Αρτεμίδωρος, που φέρνει γράμμα,

Κ Α Β Α Φ Η

και λέγει βιαστικά «Διάβασε αμέσως τούτα,
είναι μεγάλα πράγματα που σ' ενδιαφέρουν»,
μη λείψεις να σταθείς· μη λείψεις ν' αναβάλεις
κάθε ομιλίαν ή δουλειά· μη λείψεις τους διαφόρους
που χαιρετούν και προσκυνούν να τους παραμερίσεις
(τους βλέπεις πιο αργά)· ας περιμένει ακόμη
κ' η Σύγκλητος αυτή, κ' ευθύς να τα γνωρίσεις
τα σοβαρά γραφόμενα του Αρτεμιδώρου.

Τ ε λ ε ι ω μ έ ν α

Μέσα στον φόβο και στες υποψίες,
με ταραγμένο νου και τρομαγμένα μάτια,
λυώνουμε και σχεδιάζουμε το πως να κάμουμε
για ν' αποφύγουμε τον βέβαιο
τον κίνδυνο που έτσι φρικτά μας απειλεί.
Κι όμως λανθάνουμε, δεν είν' αυτός στον δρόμο·
ψεύτικα ήσαν τα μηνύματα
(ή δεν τ' ακούσαμε, ή δεν τα νοιώσαμε καλά).
Άλλη καταστροφή, που δεν την φανταζόμεθαν,
εξαφνική, ραγδαία πέφτει επάνω μας,
και ανέτοιμους -πού πιά καιρός- μας συνεπαίρνει.

Τ υ α ν ε ύ ς Γ λ ύ π τ η ς

Καθώς που θα το ακούσατε, δεν είμ' αρχάριος.
Κάμποση πέτρα από τα χέρια μου περνά.
Και στην πατρίδα μου, τα Τύανα, καλά
με ξέρουνε· κ' εδώ αγάλματα πολλά
με παραγγείλανε συγκλητικοί.

Και να σας δείξω
αμέσως μερικά. Παρατηρείστ' αυτήν την Ρέα·
σεβάσμια, γεμάτη καρτερία, παναρχαία.
Παρατηρείστε τον Πομπήϊον. Ο Μάριος,
ο Αιμίλιος Παύλος, ο Αφρικανός Σκιπίων.
Ομοιώματα, όσο που μπόρεσα, πιστά.
Ο Πάτροκλος (ολίγο θα τον ξαναγγίξω).
Πλησίον στου μαρμάρου του κιτρινωπού
εκείνα τα κομμάτια, είν' ο Καισαρίων.

Α Π Α Ν Τ Α

Και τώρα καταγίνομαι από καιρό αρκετό
να κάμω έναν Ποσειδώνα. Μελετώ
κυρίως για τ' άλογά του, πώς να πλάσω αυτά.
Πρέπει ελαφρά έτσι να γίνουν που
τα σώματα, τα πόδια των να δείχνουν φανερά
που δεν πατούν την γη, μον' τρέχουν στα νερά.

Μα να το έργο μου το πιο αγαπητό
που δούλεψα συγκινημένα και το πιο προσκεκτικά·
αυτόν, μια μέρα του καλοκαιριού θερμή
που ο νους μου ανέβαινε στα ιδανικά,
αυτόν εδώ ονειρεύομουν τον νέον Ερμή.

Κ Α Β Α Φ Η

Α Π Ο Λ Ε Ϊ Π Ε Ι Ν
Ο Θ Ε Ο Σ Α Ν Τ Ω Ν Ι Ο Ν

Σαν έξαφνα, ώρα μεσάνυχτ', ακούσθαι
αόρατος θίασος να περνά
με μουσικές εξαίσιες, με φωνές -
την τύχη σου που ενδίδει πιά, τα έργα σου
που απέτυχαν, τα σχέδια της ζωής σου
που βγήκαν όλα πλάνες, μη ανοφέλετα θρηνήσεις.
Σαν έτοιμος από καιρό, σα θαρραλέος,
αποχαιρέτα την, την Αλεξάνδρεια που φεύγει.
Προ πάντων να μη γελασθείς, μην πεις πως ήταν
ένα όνειρο, πως απατήθηκεν η ακοή σου·
μάταιες ελπίδες τέτοιες μην καταδεχθείς.

Α Π Α Ν Τ Α

Σαν έτοιμος από καιρό, σα θαρραλέος,
σαν που ταιριάζει σε που αξιώθηκαν μιά τέτοια πόλι,
πλησίασε σταθερά προς το παράθυρο,
κι άκουσε με συγκίνησιν, αλλ' όχι
με των δειλών τα παρακάλια και παράπονα,
ως τελευταία απόλαυσι τους ήχους,
τα εξαίσια όργανα του μυστικού θιάσου,
κι αποχαιρέτα την, την Αλεξάνδρεια που χάνεις.

Κ Α Β Α Φ Η

Ι Ω Ν Ι Κ Ο Ν

Γιατί τα σπάσαμε τ' αγάλματά των,
γιατί τους διώξαμε απ' τους ναούς των,
διόλου δεν πέθαναν γι' αυτό οι θεοί.
Ω γη της Ιωνίας, σένα αγαπούν ακόμη,
σένα η ψυχές των ενθυμούνται ακόμη.
Σαν ξημερώνει επάνω σου πρωί αυγουσιάτικο
την ατμοσφαίρα σου περνά σφρίγος απ' την ζωή των·
και κάποτ' αιθέρια εφηβική μορφή,
αόριστη, με διάβα γρήγορο,
επάνω από τους λόφους σου περνά.

Α Π Α Ν Τ Α

Η Δ Ο Ξ Α Τ Ω Ν
Π Τ Ο Λ Ε Μ Α Ι Ω Ν

Είμαι ο Λαγίδης, βασιλεύς. Ο κάτοχος τελείως
(με την ισχύ μου και τον πλούτο μου) της ηδονής.
Ἡ Μακεδών, ἡ βάρβαρος δεν βρίσκεται κανείς
ίσος μου, ἢ να με πλησιάζει καν. Είναι γελοίος
ο Σελευκίδης με την αγοραία του τρυφή.
Αν όμως σεις άλλα ζητείτε, ιδού κι αυτά σαφή.
Η πόλις η διδάσκαλος, η πανελλήνια κορυφή,
εις κάθε λόγο, εις κάθε τέχνη η πιο σοφή.

Κ Α Β Α Φ Η

Ι Θ ἄ κ η

Σα βγεις στον πηγαιμό για την Ιθάκη,
να εύχεται νάναι μακρύς ο δρόμος,
γεμάτος περιπέτειες, γεμάτος γνώσεις.
Τους Λαιστρυγόνες και τους Κύκλωπας,
τον θυμωμένο Ποσειδώνα μη φοβάσαι,
τέτοια στον δρόμο σου ποτέ σου δεν θα βρεις,
αν μεν' η σκέψις σου υψηλή, αν εκλεκτή
συγκίνησις το πνεύμα και το σώμα σου αγγίζει.
Τους Λαιστρυγόνες και τους Κύκλωπας,
τον άγριο Ποσειδώνα δεν θα συναντήσεις,
αν δεν τους κουβανείς μες στην ψυχή σου,
αν η ψυχή σου δεν τους στήνει εμπρός σου.

Να εύχεται νάναι μακρύς ο δρόμος.
Πολλά τα καλοκαιρινά πρωϊά να είναι
που με τι ευχαρίστησι, με τι χαρά
θα μπαίνεις σε λιμένας πρωτοειδωμένους,
να σταματήσεις σ' εμπορεία Φοινικικά,
και τες καλές πραγμάτειες ν' αποκτήσεις,

Α Π Α Ν Τ Α

σεντέφια και κοράλλια, κεχριμπάρια κ' έβενους,
και ηδονικά μυρωδικά κάθε λογής,
όσο μπορείς πιο άφθονα ηδονικά μυρωδικά,
σε πόλεις Αιγυπτιακές πολλές να πας,
να μάθεις και να μάθεις απ' τους σπουδασμένους.

Πάντα στον νου σου νάχεις την Ιθάκη.
Το φθάσιμον εκεί ειν' ο προορισμός σου.
Αλλά μη βιάζεις το ταξίδι διόλου.
Καλλίτερα χρόνια πολλά να διαρκέσει
και γέρος πια ν' αράξεις στο νησί,
πλούσιος με όσα κέρδισες στο δρόμο,
μη προσδοκώντας πλούτη να σε δώσει η Ιθάκη.

Η Ιθάκη σ'έδωσε τ' ωραίο ταξίδι.
Χωρίς αυτήν δεν θάβγαινες στον δρόμο.
Άλλα δεν έχει να σε δώσει πια.

Κι αν πτωχική την βρεις, η Ιθάκη δε σε γέλασε.
Έτσι σοφός που έγινες, με τόση πείρα,
ήδη θα το κατάλαβες οι Ιθάκες τι σημαίνουν.

Τ α ε π ι κ ί ν δ υ ν α

Είπε ο Μυρτίας (Σύρος σπουδαστής
στην Αλεξάνδρεια· επί βασιλείας
αυγούστου Κώνσταντος και αυγούστου Κωνσταντίου·
εν μέρει εθνικός, κ' εν μέρει χριστιανίζων)·
«Δυναμωμένος με θεωρία και μελέτη,
εγώ τα πάθη μου δεν θα φοβούμαι σα δειλός.
Το σώμα μου στες ηδονές θα δώσω,
στες απολαύσεις τες ονειρεμένες,
στες τολμηρότερες ερωτικές επιθυμίες,
στες λάγνες του αίματός μου ορμές, χωρίς
κανέναν φόβο, γιατί όταν θέλω -
και θάχω θέλησι, δυναμωμένος
ως θάμαι με θεωρία και μελέτη -
στες κρίσιμες στιγμές θα ξαναβρίσκω
το πνεύμα μου, σαν πριν, ασκητικό.»

Α Π Α Ν Τ Α

Φ Ι Λ Ξ Λ Λ Η Ν

Την χάραξι φρόντισε τεχνικά να γίνει.
Έκφρασις σοβαρή και μεγαλοπρεπής.
Το διάδημα καλλίτερα μάλλον στενό·
εκείνα τα φαρδιά των Πάρθων δεν με αρέσουν.
Η επιγραφή, ως σύνηθες, ελληνικά·
οχ' υπερβολική, όχι πομπώδης-
μην τα παρεξηγήσει ο ανθύπατος
που όλο σκαλίζει και μηνά στη Ρώμη-
αλλ' όμως βέβαια τιμητική.
Κάτι πολύ εκλεκτό απ' το άλλο μέρος·
κανένας δισκοβόλος έφηβος ωραίος.
Προ πάντων σε συστήνω να κυττάξεις
(Σιθάσπη, προς θεού, να μη λησμονηθεί)
μετά το Βασιλεύς και το Σωτήρ,

Κ Α Β Α Φ Η

να χαραχθεί με γράμματα κομψά, Φιλέλλην.
Και τώρα μη με αρχίζεις ευφρολογίες,
τα «Πού οι Έλληνες;» και «Πού τα Ελληνικά;
πίσω απ' τον Ζάγρο εδώ, από τα Φράατα πέρα».
Τόσοι και τόσοι βαρβαρότεροί μας άλλοι
αφού το γράφουν, θα το γράψουμε κ' εμείς.
Και τέλος μη ξεχνάς που ενίοτε
μας έρχοντ' από την Συρία σοφισταί,
και στιχοπλόκοι, κι άλλοι ματαιόσπουδοι.
Έωστε ανελλήνιστοι δεν είμεθα, θαρρώ.

Α Π Α Ν Τ Α

Η ρ ώ δ η ς Α τ τ ι κ ό ς

Ἄ του Ηρώδη του Αττικού τί δόξα είν' αυτή.

Ο Αλέξανδρος της Σελευκείας, απ' τους καλούς μας σοφιστάς,
φθάνοντας στας Αθήνας να ομιλήσει,

βρίσκει την πόλιν άδεια, επειδή ο Ηρώδης
ήταν στην εξοχή. Κ' η νεολαία

όλη τον ακολούθησεν εκεί να τον ακούει.

Ο σοφιστής Αλέξανδρος λοιπόν

γράφει προς τον Ηρώδη επιστολή,

και τον παρακαλεί τους Έλληνας να στείλει.

Ο δε λεπτός Ηρώδης απαντά ευθύς,

«Έρχομαι με τους Έλληνας μαζί κ' εγώ.»-

Κ Α Β Α Φ Η

Πόσα παιδιά στην Αλεξάνδρεια τώρα,
στην Αντιόχεια, ή στην Βηρυτό
(οι ρήτορές του οι αυριανοί που ετοιμάζει ο ελληνισμός),
όταν μαζεύονται στα εκλεκτά τραπέζια
που πότε η ομιλία είναι για τα ωραία σοφιστικά,
και πότε για τα ερωτικά των τα εξαίσια,
έξαφν' αφηρημένα σιωπούν.
Άγγιχτα τα ποτήρια αφήνουνε κοντά των,
και συλλογίζονται την τύχη του Ηρώδη -
ποιος άλλος σοφιστής τ' αξιώθηκεν αυτά; -
κατά που θέλει και κατά που κάμνει
οι Έλληνες (οι Έλληνες!) να τον ακολουθούν,
μήτε να κρίνουν ή να συζητούν,
μήτε να εκλέγουν πια, ν' ακολουθούμε μόνο.

Α Π Λ Α Ν Τ Α

Α λ ε ξ α ν δ ρ ι ν ο ί
β α σ ι λ ε ί ς

Μαζεύθηκαν οι Αλεξανδρινοί
να δουν της Κλεοπάτρας τα παιδιά,
τον Καισαρίωνα, και τα μικρά του αδέρφια,
Αλέξανδρο και Πτολεμαίο, που πρώτη
φορά τα βγάζαν έξω στο Γυμνάσιο,
εκεί να τα κηρύξουν βασιλείς,
μες στη λαμπρή παράταξη των στρατιωτών.

Ο Αλέξανδρος -- τον είπαν βασιλέα
της Αρμενίας, της Μηδίας, και των Πάρθων.
Ο Πτολεμαίος -- τον είπαν βασιλέα
της Κιλικίας, της Συρίας, και της Φοινίκης.
Ο Καισαρίων στέκονταν πιο εμπροστά,
ντυμένος σε μετάξι τριανταφυλλί,
στο στήθος του ανθοδέσμη από υακίνθους,

Κ Α Β Α Φ Η

η ζώνη του διπλή σειρά σαπφείρων κι αμεθύστων,
δεμένα τα ποδήματά του μ' άσπρες
κορδέλλες κεντημένες με ροδόχροα μαργαριτάρια.
Αυτόν τον είπαν πότερο από τους μικρούς,
αυτόν τον είπαν Βασιλέα των Βασιλέων.

Οι Αλεξανδρινοί έννοιωθαν βέβαια
που ήσαν λόγια αυτά και θεατρικά.

Αλλά η μέρα ήταν ζεστή και ποιητική,
ο ουρανός ένα γαλάζιο ανοιχτό,
το Αλεξανδρινό Γυμνάσιον ένα
θριαμβικό κατόρθωμα της τέχνης,
των αυλικών η πολυτέλεια έκτακτη,
ο Καισαρίων όλο χάρις κ' εμορφιά
(της Κλεοπάτρας υιός, αίμα των Λαγιδών):
κ' οι Αλεξανδρινοί έτρεχαν πια στην εορτή,
κ' ενθουσιάζονταν, κ' επευφημούσαν
ελληνικά, κ' αιγυπτιακά, και ποιοί εβραίικα,
γοητευμένοι με τ' ωραίο θέαμα --
μ' όλο που βέβαια ήξευραν τι άξιζαν αυτά,
τι κούφια λόγια ήσανε αυτές οι βασιλείες.

Α Π Α Ν Τ Α

Ε π έ σ τ ρ ε φ ε

Επέστρεφε συχνά και παίρνε με,
αγαπημένη αισθησις επέστρεφε και παίρνε με --
όταν ξυπνά του σώματος η μνήμη,
κ' επιθυμία παληά ξαναπερνά στο αίμα·
όταν τα χείλη και το δέρμα ενθυμούνται,
κ' αισθάνονται τα χέρια σαν ν' αγγίζουν πάλι.

Επέστρεφε συχνά και παίρνε με την νύχτα,
όταν τα χείλη και το δέρμα ενθυμούνται....

Κ Α Β Α Φ Η

Σ Τ Η Ν Ε Κ Κ Λ Η Σ Ι Α

Την εκκλησία αγαπώ - τα εξαπτερά της,
τ' ασήμια των σκευών, τα κηροπήγιά της,
τα φώτα, τες εικόνες της, τον άμβωνά της.

Εκεί σαν μπω, μες σ' εκκλησία των Γραικών·
με των θυμιαμάτων της τες ευωδίες,
με τες λειτουργικές φωνές και συμφωνίες,
τες μεγαλοπρεπείς των ιερέων παρουσίες
και κάθε των κινήσεως τον σοβαρό ρυθμό-
λαμπρότατοι μες στον αμφίων τον στολισμό-
ο νους μου παίνει σε τιμές μεγάλες της φυλής μας,
στον ένδοξό μας Βυζαντινισμό.

Α Π Α Ν Τ Α

Π ο λ ύ σ π α ν ί ω ς

Είν' ένας γέροντας. Εξηντλημένος και κυρτός,
σακατεμένος απ' τα χρόνια, κι από καταχρήσεις,
σιγά βαδίζοντας διαβαίνει το σοκάκι.

Κι όμως σαν μπει στο σπίτι του να κρύψει
τα χάλια και τα γηρατειά του, μελετά
το μερτικό που έχει ακόμα αυτός στα νειάτα.

Εφηβοι τώρα τους δικούς του στίχους λένε.
Στα μάτια των τα ζωηρά περνούν οι οπτασίες του.
Το υγιές, ηδονικό μυαλό των,
η εύγραμμη, σφιχτοδεμένη σάρκα των,
με την δική του έκφανσι του ωραίου συγκινούνται.

Όσο μπορείς

Κι αν δεν μπορείς να κάμεις την ζωή σου όπως την θέλεις,
τούτο προσπάθησε τουλάχιστον
όσο μπορείς: μην την εξευτελίζεις
μες στην πολλή συνάφεια του κόσμου,
μες στες πολλές κινήσεις κι ομιλίες.

Μην την εξευτελίζεις παίνοντάς την,
γυρίζοντας συχνά κ' εκθέτοντάς την,
στων σχέσεων και των συναναστροφών
την καθημερινήν ανοησία,
ως που να γίνει σα μιά ξένη φορτική.

Α Π Α Ν Τ Α

Τ ο υ μ α γ α ζ ι ο ύ

Τα τύλιξε προσεκτικά, με τάξι
σε πράσινο πολύτιμο μετάξι.

Από ρουμπίνια ρόδα, από μαργαριτάρια κρίνοι,
από αμεθύστους μενεξέδες. Ως αυτός τα κρίνει,

τα θέλησε, τα βλέπει ωραία· όχι όπως στην φύσι
τα είδεν ή τα σπούδασε. Μεσ στο ταμείον θα τ'αφίσει,

δείγμα της τολμηρής δουλειάς του και ικανής.

Στο μαγαζί σαν μπει αγοραστής κανείς

βγάζει απ' τες θήκες άλλα και πουλεί -- περίφημα στολίδια --
βραχιόλια, αλυσίδες, περιδέραια, και δαχτυλίδια.

Κ Α Β Α Φ Η

Ε π ή γ α

Δεν εδεσμεύθηκα. Τελείως αφέθηκα κ' επήγα.
Στες απολαύσεις, που μισό πραγματικές,
μισό γυρνάμενες μες στο μυαλό μου ήσαν,
επήγα μες στην φωτισμένη νύχτα.
Κ' ήπια από δυνατά κρασιά, καθώς
που πίνουν οι ανδρείοι της ηδονής.

Α Π Α Ν Τ Α

Λ υ σ ί ο υ
γ ρ α μ μ α τ ι κ ο ύ τ ά φ ο ς

Πλησιέστατα, δεξιά που μπαίνεις, στην βιβλιοθήκη
της Βηρυτού θάψαμε τον σοφό Λυσία,
γραμματικόν. Ο χώρος κάλλιστα προσήκει.
Τον θέσαμε κοντά σ' αυτά του που θυμάται
ίσως κ' εκεί - σχόλια, κείμενα, τεχνολογία,
γραφές, εις τεύχη ελληγισμών πολλή ερμηνεία.
Κ' επίσης έτσι από μας θα βλέπεται και θα τιμάται
ο τάφος του, όταν που περνούμε στα βιβλία.

Ε υ ρ ί ω ν ο ς τ ά φ ο ς

Εἰς το περίτεχνον αὐτό μνημεῖον,
ολόκληρον ἐκ λίθου συηνίτου,
που το σκεπάζουν τόσοι μενεξέδες, τόσοι κρίνοι,
εἶναι θαμένος ο ωραῖος Ευρίων.
Παιδί αλεξανδρινό, εἴκοσι πέντε χρόνων.
Ἀπ' τον πατέρα του, γενιά παληά των Μακεδόνων·
ἀπό αλαβάρχας της μητέρας του η σειρά.
Ἐκαμε μαθητής του Ἀριστοκλείτου στην φιλοσοφία,
του Πάρου στα ρητορικά. Στας Θήβας τα ιερά
γράμματα σπούδασε. Του Ἀρσινοῦτου
νομοῦ συνέγραψε ἱστορίαν. Αὐτό τουλάχιστον θα μείνει.
Χάσαμεν ὅμως το πιο τίμιο - την μορφή του,
που ἦτανε σαν μια ἀπολλώνια οπτασία.

Π ο λ υ έ λ α ι ο ς

Σε κάμαρη άδεια και μικρή, τέσσαρες τοίχοι μόνοι,
και σκεπασμένοι με ολοπράσινα πανιά,
καίει ένας πολυέλαιος ωραίος και κορώνει·
και μες στη φλόγα του την καθημιά πυρώνει
μια λάγνη πάθησις, μια λάγνη ορμή.

Μες στην μικρή την κάμαρη, που λάμπει αναμένη
από του πολυελαίου την δυνατή φωτιά,
διόλου συνειθισμένο φως δεν είν' αυτό που βγαίνει.
Γι' άτολμα σώματα δεν είναι καμωμένη
αυτής της ζέστης η ηδονή.

Κ Α Β Α Φ Η

Μ α κ ρ υ ά

Θάθελα αυτήν την μνήμη να την πώ...

Μα έτσι εσβύσθη πια... σαν τίποτε δεν απομένει -
γιατί μακρυά, στα πρώτα εφηβικά μου χρόνια κείται.

Δέρμα σαν καμωμένο από ιασεμί...

Εκείνη του Αυγούστου - Αύγουστος ήταν; - η βραδυά...

Μόλις θυμούμαι πια τα μάτια· ήσαν, θαρρώ, μαβιά...

Α ναι, μαβιά· ένα περίφημο μαβί.

Σ ο φ ο ί δ ε π ρ ο σ ι ό ν τ ω ν

*«Θεοί μεν γαρ μελλόντων, άνθρωποι δε γιγνομένων,
σοφοί δε προσιόντων αισθάνονται.»*

Φιλόστρατος. Τα εις τον Τυανέα Απολλώνιον, VIII, Z

Οι άνθρωποι γνωρίζουν τα γινόμενα.

Τα μέλλοντα γνωρίζουν οι θεοί,
πλήρεις και μόνοι κάτοιχοι πάντων των φώτων.
Εκ των μελλόντων οι σοφοί τα προσερχόμενα
αντιλαμβάνονται. Η ακοή

αυτών κάποτ' εν ώραις σοβαρών σπουδών
ταράττεται. Η μυστική βοή
τους έρχεται των πλησιαζόντων γεγονότων.
Και την προσέχουν ευλαβείς. Ενώ εις την οδόν
έξω, ουδέν ακούουν οι λαοί.

Κ Α Β Α Φ Η

Ο Θ Ε Ο Δ Ο Τ Ο Σ

Αν είσαι από τους αληθινά εκλεκτούς,
την επικράτησί σου κύταζε πώς αποκτάς.
Όσο κι αν δοξασθείς, τα κατορθώματά σου
στην Ιταλία και στην Θεσσαλία
όσο κι αν διαλαλούν η πολιτείες,
όσα ψηφίσματα τιμητικά
κι αν σ' έβγαλαν στη Ρώμη οι θαυμασταί σου,
μήτε η χαρά σου μήτε ο θρίαμβος θα μείνουν,
μήτε ανώτερος -- τι ανώτερος; -- άνθρωπος θα αισθανθείς,
όταν, στην Αλεξάνδρεια, ο Θεόδοτος σε φέρει,
επάνω σε σινί αιματωμένο,
του αθλίου Πομπηίου το κεφάλι.

Α Π Α Ν Τ Α

Και μη επαναπαύεσαι που στην ζωή σου
περιορισμένη, τακτοποιημένη, και πεζή,
τέτοια θεαματικά και φοβερά δεν έχει.
Ισως αυτήν την ώρα εις κανενός γειτόνου σου
το νοικοκυρεμένο σπίτι μπαίνει --
αόρατος, άυλος -- ο Θεόδοτος,
φέροντας τέτοιο ένα φρικτό κεφάλι.

Κ Α Β Α Φ Η

Σ Τ Ο Υ κ α φ ε ν ε ί ο υ
τ η ν ε ί σ ο δ ο

Την προσοχή μου κάτι που είπαν πλάγι μου
διεύθυνε στου καφενείου την είσοδο.
Κ' είδα τ' ωραίο σώμα που έμοιαζε
σαν απ' την άκρα πείρα του να τώκαμεν ο Ερως -
πλάττοντας τα συμμετρικά του μέλη με χαρά·
υψώνοντας γλυπτό το ανάστημα·
πλάττοντας με συγκίνησι το πρόσωπο
κι αφήνοντας απ' των χεριών του το άγγιγμα
ένα αίσθημα στο μέτωπο, στα μάτια, και στα χείλη.

Α Π Α Ν Τ Α

Ο μ ν ὺ ε ι

Ο μνύει κάθε τόσο ν' αρχίσει πιο καλή ζωή.
Αλλ' όταν έλθ' η νύχτα με τες δικές της συμβουλές,
με τους συμβιβασμούς της, και με τες υποσχέσεις της·
αλλ' όταν έλθ' η νύχτα με την δική της δύναμι
του σώματος που θέλει και ζητεί, στην ίδια
μοιραία χαρά, χαμένος, ξαναπηαίνει.

Κ Α Β Α Φ Η

Μ ι α ν ὕ χ τ α

Η κάμαρα ήταν πτωχική και πρόστυχη,
κρυμμένη επάνω από την ύποπτη ταβέρνα.
Απ' το παράθυρο φαίνονταν το σοκάκι,
το ακάθαρτο και το στενό. Από κάτω
ήρχονταν η φωνές κάτι εργατών
που έπαιζαν χαρτιά και που γλεντούσαν.

Κ' εκεί στο λαϊκό, το ταπεινό κρεββάτι
είχα το σώμα του έρωτος, είχα τα χείλη
τα ηδονικά και ρόδινα της μέθης -
τα ρόδινα μιας τέτοιας μέθης, που και τώρα
που γράφω, έπειτ' από τόσα χρόνια!,
μες στο μονήρες σπίτι μου, μεθώ ξανά.

Α Π Α Ν Τ Α

Θ ἄ λ α σ σ α τ ο υ π ρ ω ῖ ο ὕ

Εδώ ας σταθώ. Κι ας δω κ' εγώ την φύσι λίγο.
Θάλασσας του πρωϊού κι ανέφελου ουρανού
λαμπρά μαβιά, και κίτρινη όχθη· όλα
ωραία και μεγάλα φωτισμένα.

Εδώ ας σταθώ. Κι ας γελασθώ πως βλέπω αυτά
(τα είδ' αλήθεια μια στιγμή σαν πρωτοστάθηκα)·
κι όχι κ' εδώ τες φαντασίες μου,
τες αναμνήσεις μου, τα ινδάλματα της ηδονής.

Ζ ω γ ρ α φ ι σ μ έ ν α

Την εργασία μου την προσέχω και την αγαπώ.
Μα της συνθέσεως μ' αποθαρρύνει σήμερα η βραδύτης.
Η μέρα μ' επηρέασε. Η μορφή της
όλο και σκοτεινιάζει. Ολο φυσά και βρέχει.
Πιότερο επιθυμώ να δω παρά να πω.
Στη ζωγραφιάν αυτή κυττάζω τώρα
ένα ωραίο αγόρι που σιμά στη βρύσι
επλάγιασεν, αφού θ' απέκαμε να τρέχει.
Τι ωραίο παιδί· τι θείο μεσημέρι το έχει
παρμένο πια για να το αποκοιμίσει.-
Κάθομαι και κυττάζω έτσι πολλήν ώρα.
Και μες στην τέχνη πάλι, ξεκουράζομαι απ'την δούλεψή της.

Ο ρ ο φ έ ρ ν η ς

Αυτός που εις το τετράδραχμον επάνω
μοιάζει σαν να χαμογελά το πρόσωπό του,
το έμορφο, λεπτό του πρόσωπο,
αυτός είν' ο Οροφέρνης Αριαράθου.

Παιδί τον έδωξαν απ' την Καππαδοκία,
απ' το μεγάλο πατρικό παλάτι,
και τον εστείλανε να μεγαλώσει
στην Ιωνία, και να ξεχασθεί στους ξένους.

Α εξαίσιες της Ιωνίας νύχτες
που άφοβα, κ' ελληνικά όλως διόλου
εγνώρισε πλήρη την ηδονή.
Μες στην καρδιά του, πάντοτε Ασιανός·
αλλά στους τρόπους του και στην λαλιά του Έλλην,
με περουζέδες στολισμένος, ελληνοντυμένος,
το σώμα του με μύρον ιασεμιού ευωδιασμένο,
κι απ' τους ωραίους της Ιωνίας νέους,
ο πιο ωραίος αυτός, ο πιο ιδανικός.

Κ Α Β Α Φ Η

Κατόπι σαν οι Σύροι στην Καππαδοκία
μπήκαν, και τον εκάμαν βασιλέα,
στην βασιλεία χύθηκεν επάνω
για να χαρεί με νέον τρόπο κάθε μέρα,
για να μαζεύει αρπαχτικά χρυσό κι ασήμι,
και για να ευφραίνεται, και να κομπάζει,
βλέποντας πλούτη στοιβαγμένα να γυαλίζουν.
Όσο για μέριμνα του τόπου, για διοίκηση -
ούτ' ήξερε τι γέρονταν τριγύρω του.

Οι Καππαδόκες γρήγορα τον βγάλαν·
και στην Συρία ξέπεσε, μες στο παλάτι
του Δημητρίου να διασκεδάζει και να οκνεύει.

Α Π Λ Ν Τ Α

Μια μέρα ωστόσο την πολλήν αργία του
συλλογισμοί ασυνείθιστοι διεκόψαν·
θυμήθηκε που απ' την μητέρα του Αντιοχίδα,
κι απ' την παληάν εκείνη Στρατονίκη,
κι αυτός βαστούσε απ' την κορώνα της Συρίας,
και Σελευκίδης ήτανε σχεδόν.
Για λίγο βγήκε απ' την λαγνεΐα κι απ' την μέθη,
κι ανίκανα, και μισοζαλισμένος
κάτι εζήτησε να ραδιουργήσει,
κάτι να κάμει, κάτι να σχεδιάσει,
κι απέτυχεν οικτρά κ' εξουδενώθη.

Το τέλος του κάπου θα γράφηκε κ' εχάθη·
ή ίσως η ιστορία να το πέρασε,
και, με το δίκιο της, τέτοιο ασήμαντο
πράγμα δεν καταδέχθηκε να το σημειώσει.

Αυτός που εις το τετράδραχμον επάνω
μια χάρι αφήκε απ' τα ωραία του νειάτα,
απ' την ποιητική εμορφιά του ένα φως,
μια μνήμη αισθητική αγοριού της Ιωνίας,
αυτός είν' ο Οροφέρνης Αριαράθου.

Η Μάχη της Μαγνησίας

Έχασε την παληά του ορμή, το θάρρος του.

Του κουρασμένου σώματός του, του άρρωστου

σχεδόν, θάχει κυρίως την φροντίδα. Κι ο επίλοιπος
βίος του θα διέλθει αμέριμος. Αυτά ο Φίλιππος

τουλάχιστον διατείνεται. Απόψι κύβους παίζει·
έχει όρεξη να διασκεδάσει. Στο τραπέζι

βάλτε πολλά τριαντάφυλλα. Τι αν στην Μαγνησία
ο Αντίοχος κατεστράφηκε. Λένε πανωλεθρία

έπεσ' επάνω στου λαμπρού στρατεύματος τα πλήθια.
Μπορεί να τα μεγάλωσαν· όλα δεν θάναι αλήθεια.

Α Π Α Ν Τ Α

Είθε. Γιατί αγκαλά κ' εχθρός, ήσανε μιά φυλή.
Όμως ένα «είθε» είν' αρκετό. Ίσως κιόλας πολύ.

Ο Φίλιππος την εορτή βέβαια δεν θ' αναβάλει.
Όσο και αν στάθηκε του βίου του η κόπωση μεγάλη,

ένα καλό διατήρησεν η μνήμη διόλου δεν του λείπει.
Θυμάται πόσο στην Συρία θρήνησαν, τι είδος λύπη

είχαν, σαν έγινε σκουπίδι η μάνα των Μακεδονία.-
Ν' αρχίσει το τραπέζι. Δούλοι· τους αυλούς, τη φωταψία.

Μ α ν ο υ ή λ Κ ο μ ν η ν ό ς

Ο βασιλεύς κυρ Μανουήλ ο Κομνηνός
μια μέρα μελαγχολική του Σεπτεμβρίου
αισθάνθηκε τον θάνατο κοντά. Οι αστρολόγοι
(οι πληρωμένοι) της αυλής εφλυαρούσαν
που άλλα πολλά χρόνια θα ζήσει ακόμη.
Ενώ όμως έλεγαν αυτοί, εκείνος
παληές συνήθειες ευλαβείς θυμάται,
κι απ' τα κελλιά των μοναχών προστάζει
ενδύματα εκκλησιαστικά να φέρουν,
και τα φορεί, κ' ευφραίνεται που δείχνει
όψι σεμνήν ιερέως ή καλογήρου.

Ευτυχισμένοι όλοι που πιστεύουν,
και σαν τον βασιλέα κυρ Μανουήλ τελειώνουν
ντυμένοι μες την πίστι των σεμνότατα.

Α Π Α Ν Τ Α

Η ΔΥΣΑΡΕΣΚΕΙΑ
ΤΟΥ ΣΕΛΕΥΚΙΔΟΥ

Δυσσαρεστήθηκεν ο Σελευκίδης
Δημήτριος να μάθει που στην Ιταλία
έφθασεν ένας Πτολεμαίος σε τέτοιο χάλι.
Με τρεις ή τέσσαρες δούλους μονάχα·
πτωχοντυμένος και πεζός. Ετσι μια ειρωνία
θα κατανήσουν πια, και παίγνιο μες στην Ρώμη
τα γένη των. Που κατά βάθος έγιναν
σαν ένα είδος υπηρέται των Ρωμαίων
το ξέρει ο Σελευκίδης, που αυτοί τους δίδουν
κι αυτοί τους παίρνουνε τους θρόνους των
αυθαίρετα, ως επιθυμούν, το ξέρει.
Αλλά τουλάχιστον στο παρουσιαστικό των
ας διατηρούν κάποια μεγαλοπρέπεια·
να μη ξεχνούν που είναι βασιλείς ακόμη,
που λέγονται (αλλοίμονον!) ακόμη βασιλείς.

Κ Α Β Α Φ Η

Γι' αυτό συγχίσθηκεν ο Σελευκίδης
Δημήτριος· κι αμέσως πρόσφερε στον Πτολεμαίο
ενδύματα ολοπόρφυρα, διάδημα λαμπρό,
βαρύτιμα διαμαντικά, πολλούς
θεράποντας και συνοδούς, τα πιο ακριβά του άλογα,
για να παρουσιασθεί στην Ρώμη καθώς πρέπει,
σαν Αλεξανδρινός Γραικός μονάρχης.

Αλλ' ο Λαγίδης, που ήλθε για την επαίτεια,
ήξερε την δουλειά του και τ' αρνήθηκε όλα·
διόλου δεν του χρειάζονταν αυτές η πολυτέλειες.
Παληοντυμένος, ταπεινός μπήκε στην Ρώμη,
και κόνεψε σ' ενός μικρού τεχνίτου σπίτι.
Κ' έπειτα παρουσιάσθηκε σαν κακομοίρης
και σαν πτωχάνθρωπος στην Σύγκλητο,
έτσι με πιο αποτέλεσμα να ζητιανέψει.

Α Π Α Ν Τ Α

Ό τ α ν δ ι ε γ ε ί ρ ο ν τ α ι

Προσπάθησε να τα φυλάξεις, ποιητή,
όσο κι αν είναι λίγα αυτά που σταματιούνται.
Του ερωτισμού σου τα οράματα.
Βάλ' τα, μισοκρυμμένα, μες τες φράσεις σου.
Προσπάθησε να τα κρατήσεις, ποιητή,
όταν διεγείρονται μες το μυαλό σου
την νύχτα, ή μες την λάμψη του μεσημεριού.

Κ Α Β Α Φ Η

Ε ν τ η ο δ ώ

Το συμπαθητικό του πρόσωπο, κομμάτι ωχρό·
τα καστανά του μάτια, σαν κομένα·
είκοσι πέντ' ετών, πλην μοιάζει μάλλον είκοσι·
με κάτι καλλιτεχνικό στο ντύσιμό του
- τίποτε χρώμα της κραβάτας, σχήμα του κολλάρου -
ασκόπως περπατεί μες στην οδό,
ακόμη σαν υπνωτισμένος απ' την άνομη ηδονή,
από την πολύ άνομη ηδονή που απέκτησε.

Α Π Α Ν Τ Α

Ε ν ὤ π ι ο ν τ ο υ α γ ἄ λ μ α τ ο ς
τ ο υ Ε ν δ υ μ ί ω ν ο ς

Επί ἄρματος λευκού που τέσσαρες ημίονοι
πάλλευκοι σύρουν, με κοσμήματ' αργυρά,
φθάνω εκ Μιλήτου εις τον Λάτμον. Ιερά
τελών - θυσίας και σπονδάς - τῷ Ενδυμίῳνι,
ἀπό την Αλεξάνδρειαν ἐπλευσα εν τριήρει πορφυρά.-
Ἰδού το ἀγάλμα. Εν εκστάσει βλέπω νυν
του Ενδυμίῳνος την φημισμένην καλλονήν.
Ἰάσμων κάνιστρα κενούν οι δούλοι μου· κ' ευοίῳνοι
επευφημίαι ἐξύπνησαν ἀρχαίων χρόνων ηδονήν.

Κ Α Β Α Φ Η

Ε ν π ό λ ε ι τ η ς Ο σ ρ ο η ν ή ς

Απ' της ταβέρνας τον καυγά μας φέραν πληγωμένο
τον φίλον Ρέμωνα χθες περί τα μεσάνυχτα.
Απ' τα παράθυρα που αφίσαμεν ολάνοιχτα,
τ' ωραίο του σώμα στο κρεββάτι φώτιζε η σελήνη.
Είμεθα ένα κράμα εδώ· Σύροι, Γραικοί, Αρμένιοι, Μήδοι.
Τέτοιος κι ο Ρέμων είναι. Ομως χθες σαν φώτιζε
το ερωτικό του πρόσωπο η σελήνη,
ο νους μας πήγε στον πλατωνικό Χαρμίδα.

Α Π Α Ν Τ Α

Π έ ρ α σ μ α

Εκείνα που δειλά φαντάσθη μαθητής, είν' ανοιχτά,
φανερωμένα εμπρός του. Και γυρνά, και ξενυχτά,
και παρασύρεται. Κι ως είναι (για την τέχνη μας) σωστό,
το αίμα του, καινούριο και ζεστό,
η ηδονή το χαίρεται. Το σώμα του νικά
έκνομη ερωτική μέθη· και τα νεανικά
μέλη ενδίδουνε σ' αυτήν.
Κ' έτσι ένα παιδί απλό
γένεται άξιο να το δούμε, κι απ' τον Υψηλό
της Ποίησης Κόσμο μια στιγμή περνά κι αυτό -
το αισθητικό παιδί με το αίμα του καινούριο και ζεστό.

Γ Ι Α Τ Ο Ν Α Μ Μ Ο Ν Η , Π Ο Υ
Π Ε Θ Α Ν Ε 29 Ε Τ Ω Ν , Σ Τ Α 610

Ραφαήλ, ολίγους στίχους σε ζητούν
για επιτύμβιον του ποιητού Αμμόνη να συνθέσεις.
Κάτι πολύ καλαίσθητον και λείον. Συ θα μπορέσεις,
είσαι ο κατάλληλος, να γράψεις ως αρμόζει
για τον ποιητήν Αμμόνη, τον δικό μας.

Βέβαια θα πεις για τα ποιήματά του -
αλλά να πεις και για την εμορφιά του,
για την λεπτή εμορφιά του που αγαπήσαμε.

Πάντοτε ωραία και μουσικά τα ελληνικά σου είναι.
Όμως την μαστοριά σου όληνα τη θέμε τώρα.
Σε ξένη γλώσσα η λύπη μας κ' η αγάπη μας περνούν.
Το αιγυπτιακό σου αίσθημα χύσε στην ξένη γλώσσα.

Α Π Α Ν Τ Α

Ραφαήλ, οι σίχοι σου έτσι να γραφούν
που νάχουν, ξέρεις, από την ζωή μας μέσα των,
που κι ο ρυθμός κ' η κάθε φράσις να δηλούν
που γι' Αλεξανδρινό γράφει Αλεξανδρινός.

Κ Α Β Α Φ Η

Έ ν α ς Θ ε ό ς τ ω ν

Όταν κανένας των περνούσεν απ' της Σελευκείας
την αγορά, περί την ώρα που βραδυάζει,
σαν υψηλός και τέλεια ωραίος έφηβος,
με την χαρά της αφθαρσίας μες στα μάτια,
με τ' αρωματισμένα μαύρα του μαλλιά,
οι διαβάται τον εκύτταζαν
κι ο ένας τον άλλο να ρωτούσεν αν τον γνώριζε,
κι αν ήταν Έλληνα της Συρίας, ή ξένος. Αλλά μερικοί,
που με περισσότερα προσοχή παρατηρούσαν,
εκαταλάμβαναν και παραμέριζαν·
κ' ενώ εχάνετο κάτω απ' τες στοές,
μες στες σκιές και μες στα φώτα της βραδυάς,
πηαίνοντας προς την συνοικία που την νύχτα
μονάχα ζει, με όργια και κραιπάλη,
και κάθε είδους μέθη και λαγνεία,
ερέμβαζαν ποιος τάχα ήταν εξ Αυτών,
και για ποιαν ύποπτην απόλαυσί του
στης Σελευκείας τους δρόμους εκατέβηκεν
απ' τα Προσκυνητά, Πάνσεπτα Δώματα.

Α Π Α Ν Τ Α

Ε ν ε σ π έ ρ α

Πάντως δε θα διαρκούσανε πολύ. Η πείρα
των χρόνων με το δείχνει. Αλλ' όμως κάπως βιαστικά
ήλθε και τα σταμάτησεν η Μοίρα.
Ήτανε σύντομος ο ωραίος βίος.
Αλλά τι δυνατά που ήσαν τα μύρα,
σε τι εξαίσια κλίνην επλαγιάσαμε,
σε τι ηδονή τα σώματά μας δώσαμε.

Μια απήχησις των ημερών της ηδονής,
μια απήχησις των ημερών κοντά μου ήλθε,
κάτι απ' της νεότητός μας των δυονώ την πύρα·
στα χέρια μου ένα γράμμα ξαναπήρα,
και διάβαζα πάλι και πάλι ως που έλειψε το φως.

Και βγήκα στο μπαλκόνι μελαγχολικά-
βγήκα ν' αλλάξω σκέψεις βλέποντας τουλάχιστον
ολίγη αγαπημένη πολιτεία,
ολίγη κίνησι του δρόμου και των μαγαζιών.

Κ Α Β Α Φ Η

Η δ ο ν ή

Χαρά και μύρο της ζωής μου η μνήμη των ωρών
που ηύρα και που κράτηξα την ηδονή ως την ήθελα.
Χαρά και μύρο της ζωής μου εμένα, που αποστράφηκα
την κάθε απόλαυσιν ερώτων της ρουτίνας.

Α Π Α Ν Τ Α

Γ κ ρ ί ζ α

Κυττάζοντας ένα οπάλιο μισό γκρίζο
θυμήθηκα δυό ωραία γκρίζα μάτια
που είδα· θάναι είκοσι χρόνια πριν...

.....

Για ένα μήνα αγαπηθήκαμε.
Έπειτα έφυγε, θαρρώ στην Σμύρνη,
για να εργασθεί εκεί, και πια δεν ιδωθήκαμε.

Θ' ασχήμισαν - αν ζει - τα γκρίζα μάτια·
θα χάλασε τ' ωραίο πρόσωπο.

Μνήμη μου, φύλαξέ τα συ ως ήσαν.
Και, μνήμη, ό,τι μπορείς από τον έρωτά μου αυτόν,
ό,τι μπορείς φέρε με πίσω απόψι.

Ι α σ ή Τ ά φ ο ς

Κείμαι ο Ιασής ενταύθα. Της μεγάλης ταύτης πόλεως
ο έφηβος ο φημισμένος για εμορφιά.

Μ' εθαύμασαν βαθείς σοφοί· κ' επίσης ο επιπόλαιος,
ο απλούς λαός. Και χαίρομουν ίσα και για

τα δυό. Μα απ' το πολύ να μ' έχει ο κόσμος Νάρκισσο κ' Ερμή,
η καταχρήσεις μ' έφθειραν, μ' εσκοτώσαν. Διαβάτη,
αν είσαι Αλεξανδρεύς, δεν θα επικρίνεις. Ξέρεις την ορμή
του βίου μας· τί θέρμην έχει· τι ηδονή υπερτάτη.

Α Π Α Ν Τ Α

Ε ν Τ ω Μ η ν ί Α θ ύ ρ

Με δυσκολία διαβάζω
«Κύ[ρι]ε Ιησού Χριστέ».
«Εν τω μη[νί] Αθύρ»
Στη μνεία της ηλικίας
το Κάππα Ζήτα δείχνει
Μες στα φθαρμένα βλέπω
Μετά έχει τρεις γραμμές
μα κάτι λέξεις βγάζω -
κατόπιν πάλι «δάκρυα»,
Με φαίνεται που ο Λεύκιος
Εν τω μηνί Αθύρ

στην πέτρα την αρχαία.
Ένα «Ψυ[χ]ήν» διακρίνω.
«Ο Λεύκιο[ς] ε[κοιμ]ήθη».
«Εβί[ωσ]εν ετών»,
που νέος εκοιμήθη.
«Αυτό[ν]... Αλεξανδρέα».
πολύ ακρωτηριασμένες·
σαν «δ[ά]κρυα ημών», «οδύνην»,
και «[ημ]ίν τοις [φ]ίλοις πένθος».
μεγάλως θ' αγαπήθη.
ο Λεύκιος εκοιμήθη.

Κ Α Β Α Φ Η

Ε Τ Σ Ι Π Ο Λ Ύ Α Τ Ε Ν Ι Σ Α

Την εμορφιά έτσι πολύ ατένισα,
που πλήρης είναι αυτής η όρασίς μου.

Γραμμές του σώματος. Κόκκινα χείλη. Μέλη ηδονικά.
Μαλλιά σαν από αγάλματα ελληνικά παρμένα·
πάντα έμορφα, κι αχτένιστα σαν είναι,
και πέφτουν, λίγο, επάνω στ' άσπρα μέτωπα.
Πρόσωπα της αγάπης, όπως τάθειλεν
η ποίησίς μου... μες στες νύχτες της νεότητός μου,
μέσα στες νύχτες μου, κρυφά, συναντημένα...

Α Π Α Ν Τ Α

Ι γ ν α τ ί ο υ τ ά φ ο ς

Εδώ δεν είμαι ο Κλέων που ακούσθηκα
στην Αλεξάνδρεια (όπου δύσκολα ξιπάζονται)
για τα λαμπρά μου σπίτια, για τους κήπους,
για τ' άλογα και για τ' αμάξια μου,
για τα διαμαντικά και τα μετάξια που φορούσα.
Απαγε· εδώ δεν είμαι ο Κλέων εκείνος·
τα εικοσιοκτώ μου χρόνια να σβυσθούν.
Είμ' ο Ιγνάτιος, αναγνώστης, που πολύ αργά
συνήλθα· αλλ' όμως κ' έτσι δέκα μήνες έζησα ευτυχείς
μες στην γαλήνη και μες στην ασφάλεια του Χριστού.

Κ Α Β Α Φ Η

Μ ἔ ρ ε ς Τ Ο Υ 1 9 0 3

Δεν τα ηύρα πιά ξανά - τα τόσο γρήγορα χαμένα...
τα ποιητικά τα μάτια, το χλωμό
το πρόσωπο... στο νύχτωμα του δρόμου...

Δεν τα ηύρα πιά - τ' αποκτηθέντα κατά τύχην όλως,
που έτσι εύκολα παραίτησα
και που κατόπιν με αγωνίαν ήθελα.
Τα ποιητικά τα μάτια, το χλωμό το πρόσωπο,
τα χείλη εκείνα δεν τα ηύρα πιά.

Α Π Α Ν Τ Α

Η π ρ ο θ ή κ η
τ ο υ κ α π ν ο π ω λ ε ί ο υ

Κοντά σε μια κατάφωτη προθήκη
καπνοπωλείου εστέκονταν, ανάμεσα σ' άλλους πολλούς.
Τυχαίως τα βλέμματά των συναντήθηκαν,
και την παράνομη επιθυμία της σαρκός των
εξέφρασαν δειλά, διστακτικά.
Έπειτα, ολίγα βήματα στο πεζοδρόμιο ανήσυχα -
ως που εμειδίασαν, κ' ένευσαν ελαφρώς.

Και τότε πια το αμάξι το κλεισμένο...
το αισθητικό πλησίασμα των σωμάτων·
τα ενωμένα χέρια, τα ενωμένα χείλη.

Κ α ι σ α ρ ί ω ν

Εν μέρει για να εξακριβώσω μια εποχή,
εν μέρει και την ώρα να περάσω,
την νύχτα χθες πήρα μια συλλογή
επιγραφών των Πτολεμαίων να διαβάσω.
Οι άφθονοι έπαινοι κ' οι κολακείες
εις όλους μοιάζουν. Ολοι είναι λαμπροί,
ένδοξοι, κραταιοί, αγαθοεργοί·
καθ' επιχείρησιν των σοφοτάτη.
Αν πεις για τες γυναίκες της γενιάς, κι αυτές,
όλες οι Βερενίκες κ' οι Κλεοπάτρες θαυμαστές.

Όταν κατόρθωσα την εποχή να εξακριβώσω
θάφινά το βιβλίο αν μια μνεία μικρή,
κι ασήμαντη, του βασιλέως Καισαρίωνος
δεν είλκυε την προσοχή μου αμέσως...

Α Π Α Ν Τ Α

Α, να, ήρθες συ με την αόριστη
γοητεία σου. Στην ιστορία λίγες
γραμμές μονάχα βρίσκονται για σένα,
κ' έτσι πιο ελεύθερα σ' έπλασα μες στο νού μου.
Σ' έπλασα ωραίο κ' αισθηματικό.
Η τέχνη μου στο πρόσωπό σου δείνει
μιαν ονειρώδη συμπαθητική εμορφιά.
Και τόσο πλήρως σε φαντάσθηκα,
που χθες την νύχτα αργά, σαν έσβυεν
η λάμπα μου -άφισα επίτηδες να σβύνει-
εθάρεψα που μπήκες μες στην κάμαρά μου,
με φάνηκε που εμπρός μου στάθηκες ως θα ήσουν
μες στην κατακτημένην Αλεξάνδρεια,
χλωμός και κουρασμένος, ιδεώδης εν τη λύπη σου,
ελπίζοντας ακόμη να σε σπλαχνισθούν
οι φαύλοι - που ψιθύριζαν το «Πολυκαισαρή»

Θ υ μ ή σ ο υ , σ ώ μ α

Σώμα, θυμήσου όχι μόνο το πόσο αγαπήθηκες,
όχι μονάχα τα κρεββάτια όπου πλάγιασες,
αλλά κ' εκείνες τες επιθυμίες που για σένα
γυάλιζαν μες στα μάτια φανερά,
κ' ετρέμανε μες στη φωνή -- και κάποιιο
τυχαίον εμπόδιο τες ματαίωσε.
Τώρα που είναι όλα πια μέσα στο παρελθόν,
μοιάζει σχεδόν και στες επιθυμίες
εκείνες σαν να δόθηκες -- πώς γυάλιζαν,
θυμήσου, μες στα μάτια που σε κύτταζαν·
πώς έτρεμαν μες στη φωνή, για σε, θυμήσου, σώμα.

Λ ά ν η τ ά φ ο ς

Ο Λάνης που αγάπησες εδώ δεν είναι, Μάρκε,
στον τάφο που έρχεσαι και κλαις, και μένεις ώρες κι ώρες.
Τον Λάνη που αγάπησες τον έχεις πιο κοντά σου
στο σπίτι σου όταν κλείσας και βλέπεις την εικόνα,
που αυτή κάπως διατήρησεν ό,τ' είχε που ν' αξίζει,
που αυτή κάπως διατήρησεν ό,τ' είχες αγαπήσει.

Θυμάσαι, Μάρκε, που έφερες από του ανθυπάτου
το μέγαρον τον Κυρηναίο περίφημο ζωγράφο,
και με τι καλλιτεχνικήν εκείνος πανουργία
μόλις είδε τον φίλο σου κ' ήθελε να σας πείσει
που ως Υάκινθον εξ άπαντος έπρεπε να τον κάμει
(μ' αυτόν τον τρόπο πιο πολύ θ' ακούονταν η εικόν του).

Μα ο Λάνης σου δεν δάνειζε την εμορφιά του έτσι
και σταθερά εναντιωθείς είπε να παρουσιάσει
όχι διόλου τον Υάκινθον, όχι κανέναν άλλον,
αλλά τον Λάνη, υιό του Ραμετίχου, Αλεξανδρέα.

Κ Α Β Α Φ Η

Ν ό η σ ι ς

Τα χρόνια της νεότητός μου, ο ηδονικός μου βίος --
πώς βλέπω τώρα καθαρά το νόημά των.

Τι μεταμέλειες περιττές, τι μάταιες...

Αλλά δεν έβλεπα το νόημα τότε.

Μέσα στον έκλυτο της νεότητός μου βίο
μορφόνονταν βουλές της ποιήσεώς μου,
σχεδιάζονταν της τέχνης μου η περιοχή.

Γι' αυτό κ' η μεταμέλειες σταθερές ποτέ δεν ήσαν.

Κ' η αποφάσεις μου να κρατηθώ, ν' αλλάξω
διαρκούσαν δύο εβδομάδες το πολύ.

Η Διορία του Νέρωνος

Δεν ανησύχησεν ο Νέρων όταν άκουσε
του Δελφικού Μαντείου τον χρησμό.
«Τα εβδομήντα τρία χρόνια να φοβάται».
Είχε καιρόν ακόμη να χαρεί.
Τριάντα χρονώ είναι. Πολύ αρκετή
είν' η διορία που ο θεός τον δίδει
για να φροντίσει για τους μέλλοντας κινδύνους.

Τώρα στη Ρώμη θα επιστρέψει κουρασμένος λίγο,
αλλά εξαίσια κουρασμένος από το ταξίδι αυτό,
που ήταν όλο μέρες απολαύσεως-
στα θέατρα, στους κήπους, στα γυμνάσια...
Των πόλεων της Αχαΐας εσπέρες...
Α των γυμνών σωμάτων η ηδονή προ πάντων...

Αυτά ο Νέρων. Και στην Ισπανία ο Γάλβας
κρυφά το στράτευμά του συναθροίζει και το ασκεί,
ο γέροντας ο εβδομήντα τριώ χρονώ.

Κ Α Β Α Φ Η

Π ρ έ σ β ε ι ς
α π ' τ η ν Α λ ε ξ ά ν δ ρ ε ι α

Δεν είδαν, επί αιώνας, τέτοια ωραία δώρα στους Δελφούς
σαν τούτα που εστάλθησαν από τους δύο τους αδελφούς,
τους αντιζήλους Πτολεμαίους βασιλείς. Αφού τα πήραν
όμως, ανησύχησαν οι ιερείς για τον χρησμό. Την πείραν
όλην των θα χρειασθούν το πώς με οξύνοια να συνταχθεί,
ποιός απ' τους δυο, ποιός από τέτοιους δυο να δυσαρεστηθεί.
Και συνεδριάζουνε την νύχτα μυστικά
και συζητούν των Λαγιδών τα οικογενειακά.

Αλλά ιδού οι πρέσβεις επανήλθαν. Χαιρετούν.
Στην Αλεξάνδρεια επιστρέφουν, λεν. Και δεν ζητούν
χρησμό κανένα. Κ' οι ιερείς τ' ακούνε με χαρά
(εννοείται, που κρατούν τα δώρα τα λαμπρά),
αλλ' είναι και στο έπακρον απορημένοι,
μη νοιώθοντας τι η εξαφνική αδιαφορία αυτή σημαίνει.
Γιατί αγνοούν που χθες στους πρέσβεις ήλθαν νέα βαρυά.
Στη Ρώμη δόθηκε ο χρησμός· έγειν' εκεί η μοιρασιά.

Α ρ ι σ τ ό β ο υ λ ο ς

Κλαίει το παλάτι, κλαίει ο βασιλεύς,
απαρηγόρητος θρηνεί ο βασιλεύς Ηρώδης,
η πολιτεία ολόκληρη κλαίει για τον Αριστόβουλο
που έτσι άδικα, τυχαίως πνίχθηκε
παίζοντας με τους φίλους του μες στο νερό.

Κι όταν το μάθουνε και στ' άλλα μέρη,
όταν επάνω στην Συρία διαδοθεί,
κι από τους Έλληνες πολλοί θα λυπηθούν·
όσοι ποιηταί και γλύπται θα πενήσουν,
γιατ' είχαν ακουσθεί σ' αυτούς ο Αριστόβουλος,
και ποια τους φαντασία για έφηβο ποτέ
έφθασε τέτοιαν εμορφιά σαν του παιδιού αυτού·
ποιο άγαλμα θεού αξιώθηκεν η Αντιόχεια
σαν το παιδί αυτό του Ισραήλ.

Κ Α Β Α Φ Η

Οδύρεται και κλαίει η Πρώτη Πριγκηπέσσα·
η μάνα του, η πιο μεγάλη Εβρέσσα.
Οδύρεται και κλαίει η Αλεξάνδρα για την συμφορά.-
Μα σαν βρεθεί μονάχη της αλλάζει ο καυμός της.
Βογγά· φρενιάζει· βρίζει· καταριέται.
Πώς την εγέλασαν! Πώς την φενάκισαν!
Πώς επί τέλους έγινε ο σκοπός των!
Το ρήμαξαν το σπίτι των Ασαμωναίων.
Πώς το κατόρθωσε ο κακούργος βασιλεύς·
ο δόλιος, ο φαύλος, ο αλιτήριος.
Πώς το κατόρθωσε. Τι καταχθόνιο σχέδιο
που να μη νοιώσει κ' η Μαριάμμη τίποτε.
Αν ένοιωθε η Μαριάμμη, αν υποπτεύονταν,
θάβρισκε τρόπο το αδέρφι της να σώσει·
βασίλισσα είναι τέλος, θα μπορούσε κάτι.
Πώς θα θριαμβεύουν τώρα και θα χαίρονται κρυφά

Α Π Α Ν Τ Α

οι μοχθηρές εκείνες, Κύπρος και Σαλώμη·
οι πρόστυχες γυναίκες Κύπρος και Σαλώμη.-
Και νάναι ανίσχυρη, κι αναγκασμένη
να κάνει που πιστεύει τες ψευτιές των·
να μη μπορεί προς τον λαό να πάγει,
να βγει και να φωνάξει στους Εβραίους,
να πει, να πει πώς έγινε το φονικό.

Ε Ι Σ Τ Ο Ε Π Ι Ν Ε Ι Ο Ν

Νέος, είκοσι οκτώ ετών, με πλοίοιόν τήνιον
έφθασε εις τούτο το συριακόν επίνειον
ο Εμης, με την πρόθεσι να μάθει μυροπόλης.
Ομως αρρώστησε εις τον πλούν. Και μόλις
απεβιβάσθη, πέθανε. Η ταφή του, πτωχοτάτη,
έγιν' εδώ. Ολίγες ώρες πριν πεθάνει κάτι
ψιθύρισε για «οικίαν», για «πολύ γέροντας γονείς».
Μα ποιοί ήσαν τούτοι δεν εγνώριζε κανείς,
μήτε ποιά η πατρίς του μες στο μέγα πανελλήνιον.
Καλλίτερα. Γιατί έτσι ενώ
κείται νεκρός σ' αυτό το επίνειον,
θα τον ελπίζουν πάντα οι γονείς του ζωντανό.

Αιμιλιανός Μονάη,
Αλεξανδρεύς, 628-655 μ.Χ.

Με λόγια, με φυσιογνωμία, και με τρόπους
μια εξαίρετη θα κάμω πανοπλία·
και θ' αντικρύζω έτσι τους κακούς ανθρώπους
χωρίς να έχω φόβον ή αδυναμία.

Θα θέλουν να με βλάψουν. Αλλά δεν θα ξέρει
κανείς απ' όσους θα με πλησιάζουν
πού κείνται η πληγές μου, τα τρωτά μου μέρη,
κάτω από τα ψεύδη που θα με σκεπάζουν. -

Ρήματα της καυχίσεως του Αιμιλιανού Μονάη.
Άραγε νάκαμε ποτέ την πανοπλία αυτή;
Εν πάση περιπτώσει, δεν την φόρεσε πολύ.
Είκοσι επτά χρονώ, στην Σικελία πέθανε.

Α π ' Τ ε ς ε ν ν ι ά

Δώδεκα και μισή. Γρήγορα πέρασεν η ώρα
απ' τες εννιά που άναψα την λάμπα,
και κάθησα εδώ. Καθόμουν χωρίς να διαβάζω,
και χωρίς να μιλώ. Με ποιόνα να μιλήσω
κατάμονος μέσα στο σπίτι αυτό.

Το είδωλον του νέου σώματός μου,
απ' τες εννιά που άναψα την λάμπα,
ήλθε και με ηύρε και με θύμησε
κλειστές κάμαρες αρωματισμένες,
και περασμένην ηδονή - τι τολμηρή ηδονή!
Κ' επίσης μ' έφερε στα μάτια εμπρός,
δρόμους που τώρα έγιναν αγνώριστοι,
κέντρα γεμάτα κίνησι που τέλεψαν,
και θέατρα και καφενεία που ήσαν μια φορά.

Α Π Α Ν Τ Α

Το είδωλον του νέου σώματός μου
ήλθε και μ' έφερε και τα λυπητερά·
πένθη της οικογένειας, χωρισμοί,
αισθήματα δικών μου, αισθήματα
των πεθαμένων τόσο λίγο εκτιμηθέντα.
Δώδεκα και μισή. Πως πέρασεν η ώρα.
Δώδεκα και μισή. Πως πέρασαν τα χρόνια.

Κ ά τ ω α π ' τ ο σ π ί τ ι

Χθες περπατώντας σε μια συνοικία
απόκεντρη, πέρασα κάτω από το σπίτι
που έμπαινα σαν ήμουν νέος πολύ.
Εκεί το σώμα μου είχε λάβει ο Έρωσ
με την εξαίσια του ισχύν.

Και χθές
σαν πέρασ' απ' τον δρόμο τον παληό,
αμέσως ωραϊσθηκαν απ' την γοητεία του έρωτος
τα μαγαζιά, τα πεζοδρόμια, η πέτρες,
και τοίχοι, και μπαλκόνια, και παράθυρα·
τίποτε άσχημο δεν έμεινεν εκεί.

Και καθώς στέκομουν, κ' εκύτταζα την πόρτα,
και στέκομουν, κ' εβράδυνα κάτω απ' το σπίτι,
η υπόστασίς μου όλη απέδιδε
την φυλαχθείσα ηδονική συγκίνησι.

Τ ο δ ι π λ α ν ό τ ρ α π έ ζ ι

Θάνατι μόλις είκοσι δυο ετών.

Κι όμως εγώ είμαι βέβαιος που, σχεδόν τα ίσα
χρόνια προητέρα, το ίδιο σώμα αυτό το απήλαυσα.

Δεν είναι διόλου έξαψις ερωτισμού.

Και μοναχά προ ολίγου μπήκα στο καζίνο·

δεν είχα ούτε ώρα για να πιω πολύ.

Το ίδιο σώμα εγώ το απήλαυσα.

Κι αν δεν θυμούμαι, που - ένα ξέχασμά μου δεν σημαίνει.

Α τώρα, να, που κάθησε στο διπλανό τραπέζι

γνωρίζω κάθε κίνησι που κάμνει - κι απ' τα ρούχα κάτω

γυμνά τ' αγαπημένα μέλη ξαναβλέπω.

Κ Α Β Α Φ Η

Ο ήλιος
του απογεύματος

Την κάμαρην αυτή, πόσο καλά την ξέρω.
Τώρα νοικιάζονται κι αυτή κ' η πλαγινή
για εμπορικά γραφεία. Όλο το σπίτι έγινε
γραφεία μεσιτών, κ' εμπόρων, κ' Εταιρείες.

Α η κάμαρην αυτή, τι γνώριμη που είναι.

Κοντά στην πόρτα εδώ ήταν ο καναπές,
κ' εμπρός του ένα τούρκικο χαλί·
σιμά το ράφι με δυο βάζα κίτρινα.
Δεξιά· όχι, αντικρύ, ένα ντολάπι με καθρέφτη.
Στη μέση το τραπέζι όπου έγγραφε·
κ' οι τρεις μεγάλες ψάθινες καρέγλες.
Πλάϊ στο παράθυρο ήταν το κρεβάτι
που αγαπηθήκαμε τόσες φορές.

Α Π Α Ν Τ Α

Θα βρίσκονται ακόμη τα καυμένα πουθενά.

Πλάϊ στο παράθυρο ήταν το κρεβάτι·
ο ήλιος του απογεύματος τώφθανε ως τα μισά.

... Απόγευμα η ώρα τέσσερες, είχαμε χωρισθεί
για μια εβδομάδα μόνο... Αλλοίμονον,
η εβδομάς εκείνη έγινε παντοτινή.

Κ Α Β Α Φ Η

Ί μ ε ν ο ς

«... Ν' αγαπηθεί ακόμη περισσότερο
η ηδονή που νοσηρώς και με φθορά αποκτάται·
σπάνια το σώμα βρίσκοντας που αισθάνεται όπως θέλει αυτή -
που νοσηρώς και με φθορά, παρέχει
μια έντασιν ερωτική, που δεν γνωρίζει η υγεία...»

Απόσπασμα από μια επιστολή
του νέου Ιμένου (εκ πατρικίων) διαβοήτου
εν Συρακούσας επί ασωτία,
στους άσωτους καιρούς του τρίτου Μιχαήλ.

Α Π Α Ν Τ Α

Τ ω ν Ε β ρ α ί ω ν (5 0 μ . Χ .)

Ζωγράφος και ποιητής, δρομεύς και δισκοβόλος,
σαν Ενδυμίων έμορφος, ο Ιάνθης Αντωνίου.
Από οικογένειαν φίλην της Συναγωγής.

«Η τιμιότερές μου μέρες είν' εκείνες
που την αισθητική αναζήτησιν αφίνω,
που εγκαταλείπω τον ωραίο και σκληρόν ελληνισμό,
με την κυρίαρχη προσήλωσι
σε τέλεια καμωμένα και φθαρτά άσπρα μέλη.
Και γένομαι αυτός που θα ήθελα
πάντα να μένω· των Εβραίων, των ιερών Εβραίων, ο υιός.»

Ένθερμη λίαν η δήλωσις του. «Πάντα
να μένω των Εβραίων, των ιερών Εβραίων -»

Όμως δεν έμενε τοιούτος διόλου.
Ο Ηδονισμός κ' η Τέχνη της Αλεξανδρείας
αφοσιωμένο τους παιδί τον είχαν.

Κ Α Β Α Φ Η

Ν α μ ε ί ν ε ι

Η ώρα μια την νύχτα θάτανε,
ή μιάμισυ.

Σε μια γωνιά του καπηλειού·
πίσω απ' το ξύλινο το χώρισμα.

Εκτός ημών των δυό το μαγαζί όλως διόλου άδειο.

Μια λάμπα πετρελαίου μόλις το φώτιζε.

Κοιμούντανε, στην πόρτα, ο αγρυπνισμένος υπηρέτης.

Δεν θα μας έβλεπε κανείς. Μα κιόλας
είχαμε εξαφθεί τόσο πολύ,
που γίναμε ακατάλληλοι για προφυλάξεις.

Τα ενδύματα μισανοίχθησαν - πολλά δεν ήσαν
γιατί επύρωνε θείος Ιούλιος μήνας.

Α Π Α Ν Τ Α

Σάρκας απόλαυσις ανάμεσα
στα μισανοιγμένα ενδύματα·
γρήγορο σάρκας γύμνωμα - που το ίνδαλμά του
είκοσι έξη χρόνους διάβηκε· και τώρα ήλθε
να μείνει μες στην ποίησιν αυτή.

Κ Α Β Α Φ Η

Δ η μ η τ ρ ί ο υ Σ ω τ ή ρ ο ς
(1 6 2 - 1 5 0 π . Χ .)

Κάθε του προσδοκία βγήκε λανθασμένη!

Φαντάζονταν έργα να κάμει ξακουστά,
να παύσει την ταπείνωσι που απ' τον καιρό της μάχης
της Μαγνησίας την πατρίδα του πιέζει.

Να γίνει πάλι κράτος δυνατό η Συρία,
με τους στρατούς της, με τους στόλους της,
με τα μεγάλα κάστρα, με τα πλούτη.

Υπέφερε, πικραίνονταν στην Ρώμη
σαν ένοιωθε στες ομιλίες των φίλων του,
της νεολαίας των μεγάλων οίκων,
μες σ' όλην την λεπτότητα και την ευγένεια
που έδειχναν σ' αυτόν, του βασιλέως
Σελεύκου Φιλοπάτορος τον υιό -

Α Π Α Ν Τ Α

σαν ένοιωθε που όμως πάντα υπήρχε μια κρυφή
ολιγοφρία για τες δυναστείες τες ελληνίζουσες·
που ξέπεσαν, που για τα σοβαρά έργα δεν είναι,
για των λαών την αρχηγία πολύ ακατάλληλες.
Τραβιούνται μόνος του, κι αγανακτούσε, κι όμνυε
που όπως τα θαρρούν διόλου δεν θάναι·
ιδού που έχει θέλησιν αυτός·
θ' αγωνισθεί, θα κάμει, θ' ανυψώσει.

Αρκεί να βρει έναν τρόπο στην Ανατολή να φθάσει,
να κατορθώσει να ξεφύγει από την Ιταλία -
κι όλην αυτήν την δύναμι που έχει
μες στην ψυχή του, όλην την ορμήν
αυτή θα μεταδώσει στον λαό.

Α στην Συρία μονάχα να βρεθεί!
Έτσι μικρός απ' την πατρίδα έφυγε
που αμυδρώς θυμούνταν την μορφή της.
Μα μες στην σκέψι του την μελετούσε πάντα
σαν κάτι ιερό που προσκυνώντας το πλησιάζεις,
σαν οπτασία τόπου ωραίου, σαν όραμα
ελληνικών πόλεων και λιμένων.-

Κ Α Β Α Φ Η

Και τώρα;

Τώρα απελπισία και καϋμός.

Είχανε δίκιο τα παιδιά στην Ρώμη.

Δεν είναι δυνατόν να βασταχθούν η δυναστείες
που έβγαλε η Κατάκτησις των Μακεδόνων.

Αδιάφορον: επάσχισεν αυτός,

όσο μπορούσεν αγωνίσθηκε.

Και μες στην μαύρη απογοήτευσί του,

ένα μονάχα λογαριάζει πια

με υπερηφάνειαν· που, κ' εν τη αποτυχία του,

την ίδιαν ακατάβλητην ανδρεία στον κόσμο δείχνει.

Τ' άλλα - ήσαν όνειρα και ματαιοπονίες.

Αυτή η Συρία - σχεδόν δεν μοιάζει σαν πατρίς του,

αυτή είν' η χώρα του Ηρακλείδη και του Βάλα.

Α Π Α Ν Τ Α

Τ ο υ Π λ ο ί ο υ

Τον μοιάζει βέβαια η μικρή αυτή,
με το μολύβι απεικόνισις του.

Γρήγορα καμωμένη, στο κατάστρωμα του πλοίου·
ένα μαγευτικό απόγευμα.
Το Ιόνιον Πέλαγος ολόγυρά μας.

Τον μοιάζει. Όμως τον θυμούμαι σαν πιο έμορφο.
Μέχρι παθήσεως ήταν αισθητικός,
κι αυτό εφώτιζε την έκφρασί του.
Πιο έμορφος με φανερώνεται
τόρα που η ψυχή μου τον ανακαλεί, απ' τον Καιρό.

Απ' τον Καιρό. Είν' όλ' αυτά τα πράγματα πολύ παληά -
το σκίτσο, και το πλοίο, και το απόγευμα.

Ε Ι Γ Ε Ε Τ Ε Λ Ε Ύ Τ Α

«Πού απεσύρθηκε, πού εχάθηκε ο Σοφός;
 Έπειτ' από τα θαύματά του τα πολλά,
 την φήμη της διδασκαλίας του
 που διεδόθηκεν εις τόσα έθνη
 εκρύφθηκ' αίφνης και δεν έμαθε κανείς
 με θετικότητα τι έγινε
 (ουδέ κανείς ποτέ είδεν τάφον του).
 Έβγαλαν μερικοί πως πέθανε στην Έφεσο.
 Δεν τόγραψεν ο Δάμις όμως· τίποτε
 για θάνατο του Απολλωνίου δεν έγραψεν ο Δάμις.
 Άλλοι είπανε πως έγινε άφαντος στην Λίνδο.
 Ή μήπως είν' εκείν' η ιστορία
 αληθινή, που ανελήφθηκε στην Κρήτη,
 στο αρχαίο της Δικτύνης ιερόν.-
 Άλλ' όμως έχουμε την θαυμασία,
 την υπερφυσικήν εμφάνισί του

Α Π Α Ν Τ Α

εις έναν νέον σπουδαστή στα Τύανα.-
Ίσως δεν ήλθεν ο καιρός για να επιστρέψει,
για να φανερωθεί στον κόσμο πάλι·
ή μεταμορφωμένος, ίσως, μεταξύ μας
γυρίζει αγνώριστος.- Μα θα ξαναφανερωθεί
ως ήτανε, διδάσκοντας τα ορθά· και τότε βέβαια
θα επαναφέρει την λατρεία των θεών μας,
και τες καλαίσθητες ελληνικές μας τελετές.»

Έτσι ερέμβαζε στην πενιχρή του κατοικία -
μετά μια ανάγνωσι του Φιλοστράτου
«Τα ες τον Τυανέα Απολλώνιον» -
ένας από τους λίγους εθνικούς,
τους πολύ λίγους που είχαν μείνει. Άλλωστε - ασήμαντος
άνθρωπος και δειλός - στο φανερόν
έκανε τον Χριστιανό κι αυτός κ' εκκλησιάζονταν.
Ήταν η εποχή καθ' ήν βασίλευεν,
εν άκρα ευλαβεία, ο γέρων Ιουστίνος,
κ' η Αλεξάνδρεια, πόλις θεοσεβής,
αθλίους ειδωλόλατρας αποστρέφονταν.

Κ Α Β Α Φ Η

Ν έ ο ι τ η ς Σ ι δ ώ ν ο ς
(4 0 0 μ . Χ .)

Ο ηθοποιός που έφεραν για να τους διασκεδάσει
απήγγειλε και μερικά επιγράμματα εκλεκτά.

Η αίθουσα άνοιγε στον κήπο επάνω
κ' είχε μίαν ελαφρά ευωδία ανθέων
που ενώνονταν με τα μυρωδικά
των πέντε αρωματισμένων Σιδωνίων νέων.

Διαβάσθηκαν Μελέαγρος, και Κριναγόρας, και Ριανός.
μα σαν απήγγειλεν ο ηθοποιός,
«Αισχύλον Ευφορίωνος Αθηναίων τόδε κεύθει»-
(τονίζοντας ίσως υπέρ το δέον
το «αλκήν δ' ευδόκιμον», το «Μαραθώνιον άλσος»),
πετάχθηκεν ευθύς ένα παιδί ζωηρό,
φανατικό για γράμματα, και φώναξε:

Α Π Α Ν Τ Α

«Α δεν μ' αρέσει το τετράστιχον αυτό.
Εκφράσεις τοιούτου είδους μοιάζουν κάπως σαν λειποψυχίες.
Δόσε -κηρύττω- στο έργον σου όλην την δύναμί σου,
όλην την μέριμνα, και πάλι το έργον σου θυμήσου
μες στην δοκιμασίαν, ή όταν η ώρα σου πια γέρνει.
Έτσι από σένα περιμένω κι απαιτώ.
Κι όχι απ' τον νου σου ολότελα να βγάλεις
της Τραγωδίας τον Λόγο τον λαμπρό-
τι Αγαμέμνονα, τι Προμηθέα θαυμαστό,
τι Ορέστου, τι Κασσάνδρας παρουσίες,
τι Επτά επί Θήβας - και για μνήμη σου να βάλεις
μόνο που μες στων στρατιωτών τες τάξεις, τον σωρό
πολέμησες και συ τον Δάτι και τον Αρταφέρνη».

Κ Α Β Α Φ Η

Γ ι α Ν ά ρ θ ο υ ν -

Ένα κεριά ρκεί. Το φως του το αμυδρό
αρμόζει πιο καλά, θάναι πιο συμπαθές
σαν έρθουν της Αγάπης, σαν έρθουν η Σκιές.

Ένα κεριά ρκεί. Η κάμαρη απόψι
να μη έχει φως πολύ. Μέσα στην ρέμβην όλως
και την υποβολή, και με το λίγο φως -
μέσα στην ρέμβην έτσι θα οραματισθώ
για νάρθουν της Αγάπης, για νάρθουν η Σκιές.

Ο Δ α ρ ε ί ο ς

Ο ποιητής Φερνάζης το σπουδαίον μέρος
του επικού ποιήματός του κάμνει.
Το πώς την βασιλεία των Περσών
παρέλαβε ο Δαρείος Υστάσπου. (Από αυτόν
κατάγεται ο ένδοξός μας βασιλεύς,
ο Μιθριδάτης, Διόνυσος κ' Ευπάτωρ). Αλλ' εδώ
χρειάζεται φιλοσοφία· πρέπει ν' αναλύσει
τα αισθήματα που θα είχεν ο Δαρείος:
ίσως υπεροψίαν και μέθην· όχι όμως - μάλλον
σαν κατανόησι της ματαιότητος των μεγαλείων.
Βαθέως σκέπτεται το πράγμα ο ποιητής.

Αλλά τον διακόπτει ο υπηρέτης του που μπαίνει
τρέχοντας, και την βαρυσήμαντην είδησι αγγέλλει.
Άρχισε ο πόλεμος με τους Ρωμαίους.
Το πλείστον του στρατού μας πέρασε τα σύνορα.

Κ Α Β Α Φ Η

Ο ποιητής μένει ενεός. Τι συμφορά!
Πού τώρα ο ένδοξός μας βασιλεύς,
ο Μιθριδάτης, Διόνυσος κ' Ευπάτωρ,
μ' ελληνικά ποιήματα ν' ασχοληθεί.
Μέσα σε πόλεμο - φαντάσου, ελληνικά ποιήματα.

Αδημονεί ο Φερνάζης. Ατυχία!
Εκεί που το είχε θετικό με τον «Δαρείο»
ν' αναδειχθεί, και τους επικριτές του,
τους φθονερούς, τελειωτικά ν' αποστομώσει.
Τι αναβολή, τι αναβολή στα σχέδιά του.

Και νάταν μόνο αναβολή, πάλι καλά.
Αλλά να δούμε αν έχουμε κι ασφάλεια
στην Αμισό. Δεν είναι πολιτεία εκτάκτως οχυρή.
Είναι φρικτότατοι εχθροί οι Ρωμαίοι.
Μπορούμε να τα βγάλουμε μ' αυτούς,
οι Καππαδόκες; Γένεται ποτέ;
Είναι να μετρηθούμε τώρα με τες λεγεώνες;
Θεοί μεγάλοι, της Ασίας προστάται, βοηθήστε μας.-

Α Π Α Ν Τ Α

Όμως μες σ' όλη του την ταραχή και το κακό,
επίμονα κ' η ποιητική ιδέα πάει κ' έρχεται -
το πιθανότερο είναι, βέβαια, υπεροψίαν και μέθην·
υπεροψίαν και μέθην θα είχεν ο Δαρείος.

Ά ν ν α Κ ο μ ν η ν ή

Στον πρόλογο της Αλεξιάδος της θρηνεί,
για την χηρεία της η Άννα Κομνηνή.

Εις ίλιγγον είν' η ψυχή της. «Και
ρείθροις δακρύων», μας λέγει, «περιτέγω
τους οφθαλμούς..... Φευ των κυμάτων» της ζωής της,
«φευ των επαναστάσεων». Την καίει η οδύνη
«μέχρις οστέων και μυελών και μερισμού ψυχής».

Όμως η αλήθεια μοιάζει που μια λύπη μόνην
καιρίαν εγνώρισεν η φίλαρχη γυναίκα·
έναν καϋμό βαθύ μονάχα είχε
(κι ας μην τ' ομολογεί) η αγέρωχη αυτή Γραικιά,
που δεν κατάφερε, μ' όλην την δεξιότητά της,
την Βασιλείαν ν' αποκτήσει· μα την πήρε
σχεδόν μέσ' απ' τα χέρια της ο προπετής Ιωάννης.

Βυζαντινός Ἀρχων,
Εξόριστος, Στιχουργών

Οι ελαφροί ας με λέγουν ελαφρόν.
Στα σοβαρά πράγματα ήμουν πάντοτε
επιμελέστατος. Και θα επιμείνω,
ότι κανείς καλλίτερά μου δεν γνωρίζει
Πατέρας ή Γραφάς, ή τους Κανόνες των Συνόδων.
Εις κάθε αμφιβολίαν του ο Βοτανειάτης,
εις κάθε δυσκολίαν στα εκκλησιαστικά,
εμένα συμβουλεύονταν, εμένα πρότον.
Αλλά εξόριστος εδώ (να όψεται η κακεντρεχής
Ειρήνη Δούκαινα), και δεινώς ανιών,
ουδόλως άτοπον είναι να διασκεδάζω
εξάστιχα κι οκτάστιχα ποιών -
να διασκεδάζω με μυθολογήματα

Κ Α Β Α Φ Η

Ερμού, και Απόλλωνος, και Διονύσου,
ή ηρώων της Θεσσαλίας και της Πελοποννήσου·
και να συνθέτω ιάμβους ορθοτάτους,
όπως - θα μ' επιτρέψετε να πω - οι λόγιοι
της Κωνσταντινουπόλεως δεν ξέρουν να συνθέσουν.
Αυτή η ορθότης, πιθανόν, είν' η αιτία της μομφής.

Α Π Α Ν Τ Α

Η Α ρ χ ή τ ω ν

Η εκπλήρωση της έκνομής των ηδονής
έγινεν. Απ' το στρώμα σηκωθήκαν,
και βιαστικά ντύνονται χωρίς να μιλούν.
Βγαίνουνε χωριστά, κρυφά απ' το σπίτι· και καθώς
βαδίζουνε κάπως ανήσυχα στον δρόμο, μοιάζει
σαν να υποψιάζονται που κάτι επάνω των προδίδει
σε τι είδους κλίνην έπεσαν προ ολίγου.

Πλην του τεχνίτου πώς εκέρδισε η ζωή.
Αύριο, μεθαύριο, ή μετά χρόνια θα γραφούν
οι στίχ' οι δυνατοί που εδώ ήταν η αρχή των.

Κ Α Β Α Φ Η

Ε Ύ Ν Ο Ι Α Τ Ο Υ
Α Λ Ε Ξ Ά Ν Δ Ρ Ο Υ Β Ά Λ Α

Αδεν συγχίζομαι που έσπασε μια ρόδα
του αμαξιού, και που έχασα μια αστεία νίκη.
Με τα καλά κρασιά, και μες στα ωραία ρόδα
την νύχτα θα περάσω. Η Αντιόχεια με ανήκει.
Είμαι ο νέος ο πιο δοξαστός.
Του Βάλα είμ' εγώ η αδυναμία, ο λατρευτός.
Αύριο, να δεις, θα πουν πως ο αγών δεν έγινε σωστός.
(Μα αν ήμουν ακαλαίσθητος, κι αν μυστικά το είχα προστάξει -
θάβγαζαν πρώτο, οι κόλακες, και το κουτσό μου αμάξι).

Α Π Α Ν Τ Α

Μελαγχολία του
Ιάσονος Κλεάνδρου·
ποιητού εν Κομμαγηνή· 595 μ.Χ.

Το γήρασμα του σώματος και της μορφής μου
είναι πληγή από φρικτό μαχαίρι.
Δεν έχω εγκαρτέρησι καμιά.
Εις σε προστρέχω Τέχνη της Ποιήσεως,
που κάπως ξέρεις από φάρμακα·
νάρκης του άλγους δοκιμές, εν Φαντασία και Λόγω.

Είναι πληγή από φρικτό μαχαίρι.-
Τα φάρμακα σου φέρε Τέχνη της Ποιήσεως,
που κάμνουνε - για λίγο - να μη νοιώθεται η πληγή.

Ο Δ η μ ἄ ρ α τ ο ς

Το θέμα, ο Χαρακτήρ του Δημαράτου,
που τον επρότεινε ο Πορφύριος, εν συνομιλία,
έτσι το εξέφρασεν ο νέος σοφιστής
(σκοπεύοντας, μετά, ρητορικώς να το αναπτύξει).

«Πρώτα του βασιλέως Δαρείου, κ' έπειτα
του βασιλέως Ξέρξη ο αυλικός·
και τώρα με τον Ξέρξη και το στράτευμά του,
να επί τέλους θα δικαιωθεί ο Δημάρατος.

»Μεγάλη αδικία τον έγινε.

Ήταν του Αρίστωνος ο υιός. Αναίσχυντα
εδωροδόκησαν οι εχθροί του το μαντεϊόν.

Και δεν τους έφθασε που τον εστέρησαν την βασιλεία,
αλλ' όταν πια υπέκυψε, και το απεφάσισε
να ζήσει μ' εγκαρτέρησιν ως ιδιώτης,
έπρεπ' εμπρός και στον λαό να τον προσβάλουν,
έπρεπε δημοσία να τον ταπεινώσουν στην γιορτή.

Α Π Α Ν Τ Α

»Όθεν τον Ξέρξη με πολύν ζήλον υπηρετεί.
Με τον μεγάλο Περσικό στρατό,
κι αυτός στην Σπάρτη θα ξαναγυρίσει·
και βασιλεύς σαν πριν, πως θα τον διώξει
αμέσως, πως θα τον εξευτελίσει
εκείνον τον ραδιούργον Λεωτυχίδη.

»Κ' η μέρες του περνούν γεμάτες μέριμνα·
να δίδει συμβουλές στους Πέρσας, να τους εξηγεί
το πως να κάμουν για να κατακτήσουν την Ελλάδα.

»Πολλές φροντίδες, πολλή σκέψις και για τούτο
είν' έτσι ανιαρές του Δημαράτου η μέρες·
πολλές φροντίδες, πολλή σκέψις και για τούτο
καμιά στιγμή χαράς δεν έχει ο Δημάρατος·
γιατί χαρά δεν είν' αυτό που αισθάνεται
(δεν είναι· δεν το παραδέχεται·
πώς να το πει χαρά; εκορυφώθ' η δυστυχία του)
όταν τα πράγματα τον δείχνουν φανερά
που οι Έλληνες θα βγούνε νικηταί.»

Ε κ ό μ ι σ α ε ι ς τ η ν Τ έ χ ν η

Κάθομαι και ρεμβάζω. Επιθυμίες κ' αισθήσεις
εκόμισα εις την Τέχνην - κάτι μισοειδωμένα,
πρόσωπα ή γραμμές· ερώτων ατελών
κάτι αβέβαιες μνήμες. Ας αφεθώ σ' αυτήν.
Ξέρει να σχηματίσει Μορφήν της Καλλονής·
σχεδόν ανεπαισθήτως τον βίον συμπληρούσα,
συνδυάζουσα εντυπώσεις, συνδυάζουσα τες μέρες.

Α π ό τ η ν σ χ ο λ ή ν τ ο υ
π ε ρ ι ω ν ύ μ ο υ φ ι λ ο σ ό φ ο υ

Έμεινε μαθητής του Αμμωνίου Σακκά δυο χρόνια·
αλλά βαρέθηκε και την φιλοσοφία και τον Σακκά.

Κατόπι μπήκε στα πολιτικά.

Μα τα παραίτησεν. Ήταν ο Έπαρχος μωρός·
κ' οι πέριξ του ξόανα επίσημα και σοβαροφανή·
τρισβάρβαρα τα ελληνικά των, οι άθλιοι.

Την περιέργειάν του είλκυσε
κομμάτ' η Εκκλησία· να βαπτισθεί
και να περάσει Χριστιανός. Μα γρήγορα
την γνώμη του άλλαξε. Θα κάκιωνε ασφαλώς
με τους γονείς του, επιδεικτικά εθνικούς·
και θα του έπαυαν -πράγμα φρικτόν-
ευθύς τα λίαν γενναία δοσίματα.

Κ Α Β Α Φ Η

Ἐπρεπεν ὅμως και να κάμει κάτι. Ἐγινε ο θαμών
των διεφθαρμένων οίκων της Αλεξανδρείας,
κάθε κρυφού καταγωγίου κραιπάλης.

Η τύχη του εφάν' εις τούτο ευμενής·
τον ἔδωσε μορφήν εις ἄκρον ευειδή.
Και χαίρονταν την θείαν δωρεάν.

Τουλάχιστον για δέκα χρόνια ακόμη
η καλλονή του θα διαρκούσεν. Ἐπειτα -
ίσως εκ νέου στον Σακκά να πήγαινε.
Κι αν εν τω μεταξύ απέθνησκειν ο γέρος,
πήγαινε σ' ἄλλου φιλοσόφου ἢ σοφιστοῦ·
πάντοτε βρίσκεται κατάλληλος κανείς.

Ἡ τέλος, δυνατόν και στα πολιτικά
να επέστρεφεν -αξιεπαίνως ενθυμούμενος
τες οικογενειακές του παραδόσεις,
το χρέος προς την πατρίδα, κι ἄλλα ηχηρά παρόμοια.

Τ ε χ ν ο υ ρ γ ό ς Κ ρ α τ ή ρ ω ν

Εἰς τον κρατήρα
που για του Ηρακλείδη
ένθα καλαισθησία
ιδού άνθη κομψά,
κ' έθεσα εν τω μέσω
γυμνόν, ερωτικόν·
την μια του έχει ακόμη,-
να σ' εύρω βοηθόν
του νέου που αγαπούσα
Μεγάλη η δυσκολία
ως δέκα πέντε χρόνια
που έπεσε, στρατιώτης,

αυτόν από αγνόν ασήμι -
έγινε την οικία,
πολλή επικρατεί -
και ρύακες, και θυμοί,
έναν ωραίον νέον,
μες στο νερό την κνήμη
Ικέτευσα, ω μνήμη,
αρίστην, για να κάμω
το πρόσωπον ως ήταν.
απέβη επειδή
πέρασαν απ' την μέρα
στης Μαγνησίας την ήτταν.

Κ Α Β Α Φ Η

Υ π έ ρ τ η ς
Α χ α ῖ κ ῆ ς Σ υ μ π ο λ ι τ ε ῖ α ς
π ο λ ε μ ῆ σ α ν τ ε ς

Ἄνδρείοι σεις που πολεμήσατε και πέσατ' ευκλεώς·
τους πανταχού νικήσαντας μη φοβηθέντες.

Ἄμωμοι σεις, αν ἐπταισαν ο Δίαιος και ο Κριτόλαος.

Ὅταν θέλουν οι Ἕλληνες να καυχηθούν,

«Τέτοιους βγάζει το ἔθνος μας» θα λένε

για σας. Ἐτσι θαυμάσιος θάναι ο ἐπαινός σας. --

Εγράφη εν Αλεξανδρεία υπό Αχαιού·

ἑβδομον ἔτος Πτολεμαίου, Λαθύρου.

Π ρ ο ς τ ο ν
Α ν τ ί ο χ ο ν Ε π ι φ α ν ή

Ο νέος Αντιοχεύς
«Μες την καρδιά μου πάλλει
οι Μακεδόνες πάλι,
οι Μακεδόνες είναι
“Ας ήταν να νικήσουν -
τον λέοντα και τους ίππους,
και το κομψό παλάτι,
κι οσ’ άλλα μ’ έχεις δώσει,

Ίσως να συγκινήθη
Μα πάραυτα θυμήθη
καί μήτε απεκρίθη.
να επαναλάβει κάτι.-
ταχέως επήλθε εις Πύδναν

είπε στον βασιλέα,
μια προσφιλής ελπίς·
Αντίοχε Επιφανή,
μες στην μεγάλη πάλη.
και σ’ όποιον θέλει δίδω
τον Πάνα από κοράλλι,
και τους εν Τύρω κήπους,
Αντίοχε Επιφανή.»

κομμάτι ο βασιλεύς.
πατέρα κι αδελφόν,
Μπορούσε ωτακουστής
Άλλωστε, ως φυσικόν,
η απαισία λήξις.

Κ Α Β Α Φ Η

Σ ' έ ν α β ι β λ ί ο π α λ ι ό -

Σ' ένα βιβλίο παλιό -περίπου εκατό ετών-
ανάμεσα στα φύλλα του λησμονημένη,
ηύρα μίαν υδατογραφία άνευ υπογραφής.
Θάταν το έργο καλλιτέχνου λίαν δυνατού.
Έφερ' ως τίτλον, «Παρουσίασις του Έρωτος».

Πλήν μάλλον ήρμοζε, «- του έρωτος των άκρως αισθητών».

Γιατί ήταν φανερό σαν έβλεπες το έργο
(εύκολα νοιώθονταν η ιδέα του καλλιτέχνου)
που για όσους αγαπούνε κάπως υγιεινά,
μες στ' οπωσδήποτε επιτετραμμένον μένοντες,

Α Π Α Ν Τ Α

δεν ήταν προωρισμένος ο έφηβος
της ζωγραφιάς - με καστανά, βαθύχροα μάτια·
με του προσώπου του την εκλεκτή εμορφιά,
την εμορφιά των ανωμάτων έλξεων·
με τα ιδεώδη χείλη του που φέρνουνε
την ηδονή εις αγαπημένο σώμα·
με τα ιδεώδη μέλη του πλασμένα για κρεββάτια
που αναίσχυντα τ' αποκαλεί η τρεχάμενη ηθική.

Ε ν α π ο γ ν ώ σ ε ι

Τον έχασ' εντελώς. Και τώρα πια ζητεί
στα χείλη καθενός καινούριου εραστή
τα χείλη τα δικά του· στην ένωση με κάθε
καινούριον εραστή ζητεί να πλανηθεί
πως είναι ο ίδιος νέος, πως δίδεται σ' εκείνον.

Τον έχασ' εντελώς, σαν να μη υπήρχε καν.
Γιατί ήθελε -είπ' εκείνος- ήθελε να σωθεί
απ' την στιγματισμένη, την νοσηρά ηδονή·
απ' την στιγματισμένη, του αίσχους ηδονή.
Ήταν καιρός ακόμη- ως είπε- να σωθεί.

Τον έχασ' εντελώς, σαν να μη υπήρχε καν.
Από την φαντασίαν, από τες παραισθήσεις
στα χείλη άλλων νέων τα χείλη του ζητεί
γυρεύει να αισθανθεί ξανά τον έρωτά του.

Α Π Α Ν Τ Α

Ο Ι ο υ λ ι α ν ό ς , ο ρ ώ ν ο λ ι γ ω ρ ί α ν

«Ορών ουν πολλήν μεν ολιγωρίαν ούσαν
ημίν προς τους θεούς» - λέγει με ύφος σοβαρόν.
Ολιγωρίαν. Μα τι περίμενε λοιπόν;
Όσο ήθελεν ας έκαμνεν οργάνωσι θρησκευτική,
όσο ήθελεν ας έγγραφε στον αρχιερέα Γαλατίας,
ή εις άλλους τοιούτους, παροτρύνων κι οδηγών.
Οι φίλοι του δεν ήσαν Χριστιανοί·
αυτό ήταν θετικόν. Μα δεν μπορούσαν κιόλας
να παίζουν σαν κι αυτόνα (τον Χριστιανομαθημένο)
με σύστημα καινούριας εκκλησίας,
αστείον και στην σύλληψι και στην εφαρμογή.
Έλληνες ήσαν επί τέλους. Μηδέν άγαν, Αύγουστε.

Κ Α Β Α Φ Η

Ε Π Ι Τ Υ Μ Β Ι Ο Ν Α Ν Τ Ι Ο Χ Ο Υ ,
Β Α Σ Ι Λ Ε Ξ Ω Σ Κ Ο Μ Μ Α Γ Η Ν Η Σ

Μετά που επέστρεψε, περίλυπη, απ' την κηδεία του,
η αδελφή του εγκρατώς και πράως ζήσαντος,
του λίαν εγγραμμάτου Αντιόχου, βασιλέως
Κομμαγηνής, ήθελ' ένα επιτύμβιον γι' αυτόν.
Κι ο Εφέσιος σοφιστής Καλλίστρατος - ο κατοικών
συχνά εν τω κρατιδίω της Κομμαγηνής,
κι από τον οίκον τον βασιλικόν
ασμένως κ' επανειλημμένως φιλοξενηθείς-
το έγγραψε, τη υποδείξει Σύρων αυλικών,
και το έστειλε εις την γραίαν δέσποιναν.

«Του Αντιόχου του ευεργέτου βασιλέως
να υμνηθεί επαξίως, ω Κομμαγηνοί, το κλέος.
Ήταν της χώρας κυβερνήτης προνοητικός.
Υπήρξε δίκαιος, σοφός, γενναίος.
Υπήρξεν έτι το άριστον εκείνο, Ελληνικός -
ιδιότητα δεν έχ' η ανθρωπότης τιμιότεραν·
εις τους θεούς ευρίσκονται τα πέραν.»

Α Π Λ Ν Τ Α

Θ έ α τ ρ ο ν τ η ς
Σ ι δ ώ ν ο ς (4 0 0 μ . Χ .)

Πολίτου εντίμου υιός-
έφηβος του θεάτρου,
ενίοτε συνθέτω
λίαν ευτόλμους στίχους,
πολύ κρυφά, εννοείται-
οι τα φαιά φορούντες,
στίχους της ηδονής
προς άγονην αγάπη

προ πάντων, ευειδής
ποικίλως αρεστός,
εν γλώσση ελληνική
που τους κυκλοφορώ
θεοί! να μην τους δουν
περί ηθικής λαλούντες-
της εκλεκτής, που πηαίνει
κι αποδοκιμασμένη.

Κ Α Β Α Φ Η

Ο Ι ο υ λ ι α ν ό ς
ε ν Ν ι κ ο μ η δ ε ί α

Άστοχα πράγματα και κινδυνώδη.

Οι έπαινοι για των Ελλήνων τα ιδεώδη.

Η θεουργίες κ' η επισκέψεις στους ναούς
των εθνικών. Οι ενθουσιασμοί για τους αρχαίους θεούς.

Με τον Χρυσάνθιον η συχνές συνομιλίες.
Του φιλοσόφου -του άλλωστε δεινού- Μαξίμου η θεωρίες.

Και να το αποτέλεσμα. Ο Γάλλος δείχνει ανησυχία
μεγάλην. Ο Κωνσταντίος έχει κάποια υποψία.

Α οι συμβουλευσαντες δεν ήσαν διόλου συνετοί.
Παρέγινε -λέγει ο Μαρδόνιος- η ιστορία αυτή,

Α Π Α Ν Τ Α

και πρέπει εξ άπαντος να παύσει ο θόρυβός της.-

Ο Ιουλιανός πηγαίνει πάλι αναγνώστης

στην εκκλησία της Νικομηδείας,

όπου μεγαλοφώνως και μετ' ευλαβείας

πολλής τες ιερές Γραφές διαβάζει,

και την χριστιανική του ευσέβεια ο λαός θαυμάζει.

Π ρ ι ν τ ο υ ς
α λ λ ά ξ ε ι ο Χ ρ ό ν ο ς

Λυπήθηκαν μεγάλως
Δεν τόθελαν αυτοί·
Βιοτικές ανάγκες
να φύγει μακριά-
Η αγάπη των βεβαίως
είχεν ελαττωθεί
είχεν ελαττωθεί
Όμως να χωρισθούν,
Ήταν η περιστάσεις.-
εφάνηκεν η Τύχη
πριν σβύσει το αίσθημά των,
ο ένας για τον άλλον
των είκοσι τεσσάρων

στον αποχωρισμό των.
ήταν η περιστάσεις.
εκάμνανε τον ένα
Νέα Υόρκη ή Καναδά.
δεν ήταν ίδια ως πριν·
η έλξις βαθμηδόν,
η έλξις της πολύ.
δεν τόθελαν αυτοί.
Ή μήπως καλλιτέχνις
χωρίζοντάς τους τώρα
πριν τους αλλάξει ο Χρόνος·
θα είναι ως να μένει πάντα
ετών τ' ωραίο παιδί.

Α Π Α Ν Τ Α

Ἦ λ θ ε γ ι α ν α δ ι α β ᾶ σ ε ι - -

Ἦλθε για να διαβάσει. Είν' ανοιχτά
δυο, τρία βιβλία· ιστορικοί και ποιηταί.
Μα μόλις διάβασε δέκα λεπτά,
και τα παράτησε. Στον καναπέ
μισοκοιμάται. Ανήκει πλήρως στα βιβλία --
αλλ' είναι είκοσι τριώ ετών, κ' είν' έμορφος πολύ·
και σήμερα το απόγευμα πέρασ' ο έρωσ
στην ιδεώδη σάρκα του, στα χείλη.
Στη σάρκα του που είναι όλο καλλονή
η θέρμη πέρασεν η ερωτική·
χωρίς αστείαν αιδώ για την μορφή της απολαύσεως.....

Κ Α Β Α Φ Η

Τ ο ζ ι π . Χ .
σ τ η ν Α λ ε ξ ά ν δ ρ ε ι α

Απ' την μικρή του, στα περίχωρα πλησίον, κόμη,
και σκονισμένος από το ταξίδι ακόμη

έφθασεν ο πραγματευτής. Και «Λίβανον!» και «Κόμμι!»
«Άριστον Έλαιον!» «Άρωμα για την κόμη!»

στους δρόμους διαλαλεί. Αλλ' η μεγάλη οχλοβοή,
κ' η μουσικές, κ' η παρελάσεις που αφίνουν ν' ακουσθεί.

Το πλήθος τον σκουντά, τον σέρνει, τον βροντά.
Κι όταν πια τέλεια σασπισμένος, «Τι είναι η τρέλλα αυτή;» ρωτά,

ένας του ρίχνει κι αυτουνού την γιγαντιαία ψευτιά
του παλατιού - που στην Ελλάδα ο Αντώνιος νικά.

Α Π Α Ν Τ Α

Ο Ιωάννης Καντακουζηνός υπερισχύει

Τους κάμπους βλέπει που ακόμη ορίζει
με το σιτάρι, με τα ζώα, με τα καρποφόρα
δένδρα. Και πιο μακριά το σπίτι του το πατρικό,
γεμάτο ρούχα κ' έπιπλα πολύτιμα, κι ασημικό.

Θα του τα πάρουν -Ιησού Χριστέ!- θα του τα πάρουν τώρα.

Άραγε να τον λυπηθεί ο Καντακουζηνός
αν πάει στα πόδια του να πέσει. Δεν πως είν' επιεικής,
λίαν επιεικής. Αλλ' οι περί αυτόν; αλλ' ο στρατός;-
Ή, στην κυρία Ειρήνη να προσπέσει, να κλαυθεί;

Κ Α Β Α Φ Η

Κουτός! στο κόμμα να μπλεχθεί της Άννας-
που να μην έσωνε να την στεφανωθεί
ο κυρ Ανδρόνικος ποτέ. Είδαμε προκοπή
από το φέρισμό της, είδαμε ανθρωπιά;
Μα ως κ' οι Φράγκοι δεν την εκτιμούνε πια.
Γελοία τα σχέδιά της, μωρά η ετοιμασία της όλη.
Ενώ φοβέριζαν τον κόσμο από την Πόλι,
τους ρήμαξεν ο Καντακουζηνός, τους ρήμαξε ο κυρ Γιάννης.

Και που το είχε σκοπό να πάει με του κυρ Γιάννη
το μέρος! Και θα τόκαμνε. Και θάταν τώρα ευτυχισμένος,
μεγάλος άρχοντας πάντα, και στεριωμένος,
αν ο δεσπότης δεν τον έπειθε την τελευταία στιγμή,
με την ιερατική του επιβολή,
με τες από άκρου εις άκρον εσφαλμένες του πληροφορίες,
και με τες υποσχέσεις του, και τες βλακειές.

Α Π Λ Ν Τ Α

Τ έ μ ε θ ο ς ,
Α ν τ ι ο χ ε ύ ς · 4 0 0 μ . Χ .

Στίχοι του νέου Τεμέθου
Με τίτλον «Ο Εμονίδης» -
ο προσφιλής εταίρος·
νέος εκ Σαμοσάτων.
θερμοί, συγκινημένοι
(από την παλαιάν
το εκατόν τριάντα επτά
ίσως και λίγο πριν)
ως όνομα ψιλόν·
Μια αγάπη του Τεμέθου
ωραίαν κι αξίαν αυτού.
οι φίλοι του οι στενοί·
γνωρίζουμε για ποιόνα
Οι ανίδεοι Αντιοχείς

του ερωτοπαθούς,
του Αντιόχου Επιφανούς
ένας περικαλλής
Μα αν έγιναν οι σίχοι
είναι που ο Εμονίδης
εκείνην εποχή·
της βασιλείας Ελλήνων! -
στο ποίημα ετέθη
ευάρμοστον εν τούτοις.
το ποίημα εκφράζει,
Εμείς οι μυημένοι
εμείς οι μυημένοι
εγράφησαν οι σίχοι..
διαβάζουν, Εμονίδην.

Α π ό υ α λ ί χ ρ ω μ α τ ι σ τ ό

Πολύ με συγκινεί μια λεπτομέρεια
στην στέψιν, εν Βλαχέρναις, του Ιωάννη Καντακουζηνού
και της Ειρήνης Ανδρονίκου Ασάν.
Όπως δεν είχαν παρά λίγους πολυτίμους λίθους
(του ταλαιπώρου κράτους μας ήταν μεγάλ' η πτώχεια)
φόρεσαν τεχνητούς. Ένα σωρό κομμάτια από υαλί,
κόκκινα, πράσινα ή γαλάζια. Τίποτε
το ταπεινόν ή το αναξιοπρεπές
δεν έχουν κατ' εμέ τα κομματάκια αυτά
από υαλί χρωματιστό. Μοιάζουνε τουναντίον
σαν μια διαμαρτυρία θλιβερή
κατά της άδικης κακομοιριάς των στεφομένων.
Είναι τα σύμβολα του τι ήρμοζε να έχουν,
του τι εξ άπαντος ήταν ορθόν να έχουν
στην στέψι των ένας Κυρ Ιωάννης Καντακουζηνός,
μια Κυρία Ειρήνη Ανδρονίκου Ασάν.

Α Π Α Ν Τ Α

Τ Ο 2 5 Ο Ν Ε Τ Ο Σ
Τ Ο Υ Β Ι Ο Υ Τ Ο Υ

Πηγαίνει στην ταβέρνα τακτικά
που είχανε γνωρισθεί τον περασμένο μήνα.
Ρώτησε· μα δεν ήξεραν τίποτε να τον πουν.
Από τα λόγια των, κατάλαβε πως είχε γνωρισθεί
μ' ένα όλως άγνωστο υποκείμενον·
μια απ' τες πολλές άγνωστες κ' ύποπτες
νεανικές μορφές που απ' εκεί περνούσαν.
Πηγαίνει όμως στην ταβέρνα τακτικά, την νύχτα,
και κάθεται και βλέπει προς την είσοδο·
μέχρι κοπώσεως βλέπει προς την είσοδο.
Ίσως να μπει. Απόψ' ίσως ναρθεί.

Κοντά τρεις βδομάδες έτσι κάμνει.
Αρρώστησεν ο νους του από λαγνεία.
Στο στόμα του μείνανε τα φιλιά.
Παθαίνεται απ' τον διαρκή πόθον η σάρκα του όλη.
Του σώματος εκείνου η αφή είν' επάνω του.
Θέλει την ένωσι μαζύ του πάλι.

Κ Α Β Α Φ Η

Να μην προδίδεται, το προσπαθεί εννοείται.
Μα κάποτε σχεδόν αδιαφορεί.-
Εξ άλλου, σε τι εκτίθεται το ξέρει,
το πήρε απόφασι. Δεν είν' απίθανον η ζωή του αυτή
σε σκάνδαλον ολέθριο να τον φέρει.

ΕΙΣ ΙΤΑΛΙΚΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑΝ

Ο Κήμος Μενεδώρου,
τον βίον του περνά
ως συνειθίζουν τούτοι
μες στα πολλά τα πλούτη

Ιταλιώτης νέος,
μέσα στες διασκεδάσεις·
οι απ' την Μεγάλη Ελλάδα
αναθρεμένοι νέοι.

Μα σήμερα είναι λίαν,
σύννους και κατηφής.
με άκραν μελαγχολίαν
τα πλοία με την λείαν

παρά το φυσικό του,
Κοντά στην παραλίαν,
βλέπει που εκφορτώνουν
εκ της Πελοποννήσου.

Λάφυρα ελληνικά·

η λεία της Κορίνθου.

Α σήμερα βεβαίως
δεν είναι δυνατόν
νάχει για διασκεδάσεις

δεν είναι θεμιτόν,
ο Ιταλιώτης νέος
καμιάν επιθυμίαν.

Σ Τ Ο Π Λ Η Κ Τ Ι Κ Ο Χ Ω Ρ Ι Ο

Στο πληκτικό χωριό που εργάζεται -
υπάλληλος σ' ένα κατάστημα
εμπορικό· νεότατος - και που αναμένει
ακόμη δυο τρεις μήνες να περάσουν,
ακόμη δυο τρεις μήνες για να λιγοστέψουν οι δουλειές,
κ' έτσι να μεταβεί στην πόλιν να ριχθεί
στην κίνησι και στην διασκέδασι ευθύς·
στο πληκτικό χωριό όπου αναμένει -
έπεσε στο κρεβάτι απόψι ερωτοπαθής,
όλ' η νεότης του στον σαρκικό πόθο αναμένη,
εις έντασι ωραίαν όλ' η ωραία νεότης του.
Και μες στον ύπνον η ηδονή προσήλθε· μέσα
στον ύπνο βλέπει κ' έχει την μορφή, την σάρκα που ήθελε...

Α Π Λ Α Ν Τ Α

Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι Ο Σ
Ο Τ Υ Α Ν Ε Ύ Σ Ε Ν Ρ Ο Δ Ω

Για την αρμόζουσα παιδείσει κι αγωγή
ο Απολλώνιος ομιλούσε μ' έναν
νέον που έκτιζε πολυτελή
οικίαν εν Ρόδω. «Εγώ δε ες ιερόν»
είπεν ο Τυανεύς στο τέλος «παρελθών
πολλώ αν ήδιον εν αυτώ μικρώ
όντι άγαλμα ελέφαντός τε και χρυσού
ίδοιμι ή εν μεγάλω κεραμεούν τε και φαύλον.»-

Το «κεραμεούν» και «φαύλον»· το σιχαμερό:
που κιάλας μερικούς (χωρίς προπόνησι αρκετή)
αγυρτικώς εξαπατά. Το κεραμεούν και φαύλον.

Η αρρώστια του Κλείτου

Ο Κλείτος, ένα συμπαθητικό
παιδί, περίπου είκοσι τριώ ετών -
με άριστην αγωγή, με σπάνια ελληνομάθεια -
εὐ' ἄρρωστος βαρεία. Τον ἤυρε ο πυρετός
που φέτος θέρισε στην Αλεξάνδρεια.

Τον ἤυρε ο πυρετός εξαντλημένο κιόλας ἠθικῶς
ἀπ' τον καῦμό που ο εταῖρος του, ἕνας νέος ἠθοποιός,
ἐπαυσε να τον ἀγαπά και να τον θέλει.

Εὐ' ἄρρωστος βαρεία, και τρέμουν οι γονεῖς του.

Α Π Α Ν Τ Α

Και μια γρηά υπηρέτρια που τον μεγάλωσε,
τρέμει κι αυτή για την ζωή του Κλείτου.
Μες στην δεινήν ανησυχία της
στον νου της έρχεται ένα είδωλο
που λάτρευε μικρή, πριν μπει αυτού, υπηρέτρια,
σε σπίτι Χριστιανών επιφανών, και χριστιανέψει.
Παίρνει κρυφά κάτι πλακούντια, και κρασί, και μέλι.
Τα πάει στο είδωλο μπροστά. Όσα θυμάται μέλη
της ικεσίας ψάλλει· άκρες, μέσες. Η κουτή
δεν νοιώθει που τον μαύρον δαίμονα λίγο τον μέλει
αν γιάνει ή αν δεν γιάνει ένας Χριστιανός.

Κ Α Β Α Φ Η

Ε ν δ ή μ ω τ η ς
Μ ι κ ρ ά ς Α σ ί α ς

Η ειδήσεις για την έκβαση της ναυμαχίας, στο Άκτιον, ήσαν βεβαίως απροσδόκητες.

Αλλά δεν είναι ανάγκη να συντάξουμε νέον έγγραφο.

Τ' όνομα μόνον ν' αλλαχθεί. Αντίς, εκεί

στες τελευταίες γραμμές, «Λυτρώσας τους Ρωμαίους

απ' τον ολέθριον Οκτάβιον,

τον δίκην παρωδίας Καίσαρα,»

τόρα θα βάλουμε «Λυτρώσας τους Ρωμαίους

απ' τον ολέθριον Αντώνιον».

Όλο το κείμενον ταιριάζει ωραία.

Α Π Α Ν Τ Α

« Στον νικητήν, τον ενδοξότατον,
τον εν παντί πολεμικώ έργω ανυπέρβλητον,
τον θαυμαστόν επί μεγαλουργία πολιτική,
υπέρ του οποίου ενθέρμως εύχονταν ο δήμος·
την επικράτησι του Αντωνίου»
εδώ, όπως είπαμεν, η αλλαγή: «του Καίσαρος
ως δώρον του Διός κάλλιστον θεωρών -
στον κραταιό προστάτη των Ελλήνων,
τον έθη ελληνικά ευμενώς γεραίροντα,
τον προσφιλή εν πάση χώρα ελληνική,
τον λίαν ενδεδειγμένον για έπαινο περιφανή,
και για εξιστόρησι των πράξεών του εκτενή
εν λόγω ελληνικώ κ' εμμέτρω και πεζώ·
εν λόγω ελληνικώ που είν' ο φορέυς της φήμης,»
και τα λοιπά, και τα λοιπά. Λαμπρά ταιριάζουν όλα.

Ι ε ρ ε ύ ς τ ο υ Σ ε ρ α π ί ο υ

Τον γέροντα καλόν πατέρα μου,
τον αγαπώντα με το ίδιο πάντα·
τον γέροντα καλόν πατέρα μου θρηνώ
που πέθανε προχθές, ολίγο πριν χαράξει.

Ιησού Χριστέ, τα παραγγέλματα
της ιεροτάτης εκκλησίας σου να τηρώ
εις κάθε πράξιν μου, εις κάθε λόγον,
εις κάθε σκέψι είν' η προσπάθεια μου
η καθημερινή. Κι όσους σε αρνούνται
τους αποστρέφομαι.-- Αλλά τώρα θρηνώ·
οδύρομαι, Χριστέ, για τον πατέρα μου
μ' όλο που ήτανε -- φρικτόν ειπείν --
στο επικατάρατον Σεράπιον ιερεύς.

Μ έ σ α σ τ α κ α π η λ ε ι ά

Μέσα στα καπηλειά
της Βηρυτού κυλιέμαι.
στην Αλεξάνδρεια εγώ.
κ' επήγε με του Επάρχου
μια έπαυλι στον Νείλο,
Δεν έκανε να μένω
Μέσα στα καπηλειά
της Βηρυτού κυλιέμαι.
διάγω ποταπώς.
σαν εμορφιά διαρκής,
στην σάρκα μου έχει μείνει,
δικό μου τον Ταμίδα,
δικό μου όχι για σπίτι

και τα χαμαιτυπεία
Δεν ήθελα να μένω
Μ' άφισεν ο Ταμίδης·
τον υιό για ν' αποκτήσει
ένα μέγαρον στην πόλιν.
στην Αλεξάνδρεια εγώ.-
και τα χαμαιτυπεία
Μες σ' ευτελή κραιπάλη
Το μόνο που με σώζει
σαν άρωμα που επάνω
είναι που είχα δυο χρόνια
τον πιο εξαίσιο νέο,
ή για έπαυλι στον Νείλο.

Κ Α Β Α Φ Η

Μ ε γ ᾶ λ η σ υ ν ο δ ε ί α
ε ξ ι ε ρ ἑ ὶ ω ν κ α ι λ α ἱ κ ῶ ν

Ἐξ ιερέων και λαϊκῶν μια συνοδεία,
αντιπροσωπευμένα πάντα τα επαγγέλματα,
διέρχεται οδούς, πλατέες, και πύλες
της περιωνύμου πόλεως Αντιοχείας.
Στης επιβλητικής, μεγάλης συνοδείας την αρχή
ωραίος, λευκοντυμένος ἔφηβος βαστά
με ανυψωμένα χέρια τον Σταυρόν,
την δύναμιν και την ελπίδα μας, τον ἅγιον Σταυρόν.
Οι εθνικοί, οι πριν τοσοῦτον υπερφίαλοι,
συνεσταλμένοι τώρα και δειλοί με βίαν
απομακρύνονται ἀπό την συνοδείαν.

Α Π Α Ν Τ Α

Μακράν ημών, μακράν ημών να μένουν πάντα
(όσο την πλάνη τους δεν απαρνούνται). Προχωρεί
ο άγιος Σταυρός. Εις κάθε συνοικίαν
όπου εν θεοσεβεία ζουν οι Χριστιανοί
φέρει παρηγορίαν και χαρά:
βγαίνουν, οι ευλαβείς, στες πόρτες των σπιτιών τους
και πλήρεις αγαλλιάσεως τον προσκυνούν -
την δύναμιν, την σωτηρίαν της οικουμένης, τον Σταυρόν.-

Είναι μια ετήσια εορτή Χριστιανική.
Μα σήμερα τελείται, ιδού, πιο επιφανώς.
Λυτρώθηκε το κράτος επί τέλους.
Ο μιαρότατος, ο αποιρόπαιος
Ιουλιανός δεν βασιλεύει πια.

Υπέρ του ευσεβεστάτου Ιοβιανού ευχηθώμεν.

Σ ο φ ι σ τ ή ς α π ε ρ χ ό μ ε ν ο ς
ε κ Σ υ ρ ί α ς

Δόκιμε σοφιστή
και περί Αντιοχείας
εν τω έργω σου τον Μέβη
Τον φημισμένο Μέβη
ο νέος ο πιο ευειδής,
σ' όλην την Αντιόχεια.
του ιδίου βίου νέους,
τόσο ακριβά ως αυτόν.
μονάχα δυο, τρεις μέρες
ως εκατό στατήρας.-
μα και στην Αλεξάνδρεια,
δεν βρίσκεται ένας νέος

που απέρχεσαι εκ Συρίας
σκοπεύεις να συγγράψεις,
αξίζει ν' αναφέρεις.
που αναντιρρήτως είναι
κι ο πιο αγαπηθείς
Κανέν' από τους άλλους
κανένα δεν πληρώνουν
Για νάχουνε τον Μέβη
πολύ συχνά τον δίνουν
Είπα, Στην Αντιόχεια
μα και στην Ρώμη ακόμη,
εράσμιος σαν τον Μέβη.

Α Π Α Ν Τ Α

Ο Ι Ο Υ Λ Ι Α Ν Ο Σ
Κ Α Ι Ο Ι Α Ν Τ Ι Ο Χ Ε Ι Σ

Το Χι, φασίν, ουδέν ηδίκησε την πόλιν ουδέ το Κάππα...

*Τυχόντες δ' ημείς εξηγητών... εδιδάχθημεν αρχάς ονο-
μάτων είναι τα γράμματα, δηλούν δ' εθέλειν το μεν Χρι-
στόν, το δε Κωνσάντιον.*

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΜΙΣΟΠΩΓΩΝ

Ήτανε δυνατόν ποτέ ν' απαρνηθούν
την έμορφή τους διαβίωσι· την ποικιλία
των καθημερινών τους διασκεδάσεων· το λαμπρό τους
θέατρον όπου μια ένωσις εγένονταν της Τέχνης
με τες ερωτικές της σάρκας τάσεις!

Ανήθικοι μέχρι τινός - και πιθανόν μέχρι πολλού -
ήσαν. Αλλ' είχαν την ικανοποίησι που ο βίος τους
ήταν ο περιλάλητος βίος της Αντιοχείας,
ο ενήδονος, ο απόλυτα καλαίσθητος.

Να τ' αρνηθούν αυτά, για να προσέξουν κιόλας τι;

Κ Α Β Α Φ Η

Τες περί των ψευδών θεών αερολογίες του,
τες ανιαρές περιαυτολογίες·
την παιδαριώδη του θεατροφοβία·
την άχαρι σεμνοτυφία του· τα γελοία του γένεια.

Α βέβαια προτιμούσανε το Χι,
α βέβαια προτιμούσανε το Κάππα· εκατό φορές.

Ά ν ν α Δ α λ α σ σ η ν ή

Εἰς το χρυσόβουλλον που ἔβγαλ' ο Αλέξιος Κομνηνός
για να τιμήσει την μητέρα του επιφανώς,
την λίαν νοήμονα Κυρίαν Άννα Δαλασσηνή --
την αξιόλογη στα ἔργα της, στα ἤθη --
υπάρχουν διάφορα εγκωμιαστικά:
εδώ ας μεταφέρουμε ἀπό αυτά
μια φράσιν ἔμορφην, ευγενική
«Ου το ἐμόν ἢ το σον, το ψυχρόν τούτο ρήμα, ἐρρήθη».

Μ έ ρ ε ς τ ο υ 1 8 9 6

Εξευτελίσθη πλήρως.
λίαν απαγορευμένη
(έμφυτη μολοντούτο)
ήταν η κοινωνία
Έχασε βαθμηδόν
κατόπι τη σειρά,
Πλησίαζε τα τριάντα
να βγάλει σε δουλειά,
Ενίοτε τα έξοδά του
μεσολαβήσεις που
Κατήντησ' ένας τύπος
συχνά, ήταν πιθανόν

Μια ερωτική ροπή του
και περιφρονημένη
υπήρξεν η αιτία:
σεμνότυφη πολύ.
το λιγοστό του χρήμα:
και την υπόληψί του.
χωρίς ποτέ έναν χρόνο
τουλάχιστον γνωστή.
τα κέρδιζεν από
θεωρούνται ντροπιασμένες.
που αν σ' έβλεπαν μαζί του
μεγάλως να εκτεθείς.

Α Π Α Ν Τ Α

Αλλ' όχι μόνον τούτα.
Αξίζει παραπάνω
Μια άποψις άλλη υπάρχει
φαντάζει, συμπαθής·
του έρωτος παιδί,
και την υπόληψί του
της καθαρής σαρκός του

Απ' την υπόληψί του;
σεμνότυφη πολύ

Δεν θάτανε σωστό.
της εμορφιάς του η μνήμη.
που αν ιδωθεί από αυτήν
φαντάζει, απλό και γνήσιο
που άνω απ' την τιμή,
έθεσε ανεξετάστως
την καθαρή ηδονή.

Μα η κοινωνία που ήταν
συσχέτιζε κουτά.

Κ Α Β Α Φ Η

Δ Ύ Ο Ν Ε Ο Ι ,
2 3 Ε Ω Σ 2 4 Ε Τ Ω Ν

Απ' τες δεκάμισυ ήτανε στο καφενείον,
και τον περίμενε σε λίγο να φανεί.
Πήγαν μεσάνυχτα - και τον περίμενε ακόμη.
Πήγεν η ώρα μιάμισυ· είχε αδειάσει
το καφενείον ολοτελώς σχεδόν.
Βαρέθηκεν εφημερίδες να διαβάζει
μηχανικώς. Απ' τα έρημα, τα τρία σελίνια του
έμεινε μόνον ένα: τόση ώρα που περίμενε
ξόδιασε τ' άλλα σε καφέδες και κονιάκ.
Κάπνισεν όλα του τα σιγαρέτα.
Τον εξαντλούσε η τόση αναμονή. Γιατί
κιάλας μονάχος όπως ήταν για ώρες, άρχισαν
να τον καταλαμβάνουν σκέψεις οχληρές
της παραστρατημένης του ζωής.

Μα σαν είδε τον φίλο του να μπαίνει - ευθύς
η κούρασις, η ανία, οι σκέψεις φύγανε.

Α Π Α Ν Τ Α

Ο φίλος του έφερε μια ανέλπιστα είδησι.
Είχε κερδίσει στο χαρτοπαικτεϊόν εξήντα λίρες.

Τα έμορφα τους πρόσωπα, τα εξαίσιά τους νειάτα,
η αισθητική αγάπη που είχαν μεταξύ τους,
δροσίσθηκαν, ζωντάνεψαν, τονώθηκαν
απ' τες εξήντα λίρες του χαρτοπαικτεϊού.

Κι όλο χαρά και δύναμις, αίσθημα κι ωραιότης
πήγαν - όχι στα σπίτια των τιμίων οικογενειών τους
(όπου, άλλωστε, μήτε τους θέλαν πια):
σ' ένα γνωστό τους, και λίαν ειδικό,
σπίτι της διαφθοράς πήγανε και ζητήσαν
δωμάτιον ύπνου, κι ακριβά πιοτά, και ξαναήπιαν.

Και σαν σωθήκαν τ' ακριβά πιοτά,
και σαν πλησίαζε πια η ώρα τέσσερες,
στον έρωτα δοθήκαν ευτυχείς.

Π α λ α ι ό θ ε ν Ε λ λ η ν ί ς

Καυχιέται η Αντιόχεια
και τους ωραίους της δρόμους·
θαυμάσιαν εξοχήν,
των εν αυτή κατοίκων.
ενδόξων βασιλέων·
και τους σοφούς που έχει,
και γνωστικούς εμπόρους.
απ' όλα, η Αντιόχεια
παλαιόθεν ελληνίς·
απ' την Ιώνη που
αποίκων προς τιμήν

για τα λαμπρά της κτίρια,
για την περί αυτήν
και για το μέγα πλήθος
Καυχιέται που είν' η έδρα
και για τους καλλιτέχνας
και για τους βαθυπλούτους
Μα πιο πολύ ασυγκρίτως
καυχιέται που είναι πόλις
του Άργους συγγενής:
ιδρύθη υπό Αργείων
της κόρης του Ινάχου.

Α Π Α Ν Τ Α

Μ έ ρ ε ς τ ο υ 1 9 0 1

Τούτο εις αυτόν υπήρχε το ξεχωριστό,
που μέσα σ' όλην του την έκλυσι
και την πολλήν του πείραν έρωτος,
παρ' όλην την συνειθισμένη του
στάσεως και ηλικίας εναρμόνισιν,
ετύχαιναν στιγμές - πλην βέβαια
σπανιότατες - που την εντύπωσιν
έδιδε σάρκας σχεδόν άθικτης.

Των είκοσι εννιά του χρόνων η εμορφιά
η τόσο από την ηδονή δοκιμασμένη,
ήταν στιγμές που θύμιζε παράδοξα
έφηβο που - κάπως αδέξια - στην αγάπη
πρώτη φορά το αγνό του σώμα παραδίδει.

Κ Α Β Α Φ Η

Ο Υ Κ Ἐ Γ Ν Ω Σ

Για τες θρησκευτικές μας δοξασίες -
ο κούφος Ιουλιανός είπεν «Ανέγνων, έγνων,
κατέγνων». Τάχατες μας εκμηδένισε
με το «κατέγνων» του, ο γελοιωδέστατος.

Τέτοιες ξυπνάδες όμως πέρασι δεν έχουνε σ' εμάς
τους Χριστιανούς. «Ανέγnows, αλλ' ουκ έγnows· ει γαρ έγnows,
ουκ αν κατέγnows» απαντήσαμεν αμέσως.

Α Π Α Ν Τ Α

Έ ν α ς ν έ ο ς , τ η ς
Τ έ χ ν η ς τ ο υ Λ ό γ ο υ
- σ τ ο 2 4 ο ν έ τ ο ς τ ο υ

Όπως μπορείς πια δούλεψε, μυαλό.-
Τον φθείρει αυτόν μια απόλαυσις μισή.
Είναι σε μια κατάστασι εκνευριστική.
Φιλεί το πρόσωπο το αγαπημένο κάθε μέρα,
τα χέρια του είναι πάνω στα πιο εξαίσια μέλη.
Ποτέ του δεν αγάπησε με τόσο μέγα
πάθος. Μα λείπει η ωραία πραγμάτωσις
του έρωτος· λείπει η πραγμάτωσις
που πρέπει νάναι κι απ' τους δυο μ' έντασιν επιθυμητή.

(Δεν είν' ομοίως δοσμένοι στην ανώμαλη ηδονή κ' οι δυο.
Μονάχ' αυτόν κυρίεψε απολύτως).

Κ Α Β Α Φ Η

Και φθείρεται, και νευρίασε εντελώς.
Εξ άλλου είναι κι άεργος· κι αυτό πολύ συντείνει.
Κάτι μικρά χρηματικά ποσά
με δυσκολία δανείζεται (σχεδόν
τα ζητιανεύει κάποτε) και ψευτοσυντηρείται.
Φιλεί τα λατρεμένα χείλη· πάνω
στο εξαίσιο σώμα - που όμως τώρα νοιώθει
πως στέργει μόνον - ηδονίζεται.
Κ' έπειτα πίνει και καπνίζει· πίνει και καπνίζει·
και σέρνεται στα καφενεία ολημερίς,
σέρνει με ανία της εμορφιάς του το μαράζι.-
Όπως μπορείς πια δούλεψε, μυαλό.

Ε ν Σ π ᾶ ρ τ η

Δεν ήξερεν ο βασιλεύς Κλεομένης, δεν τολμούσε-
δεν ήξερε έναν τέτοιον λόγο πώς να πει
προς την μητέρα του: ότι απαιτούσε ο Πτολεμαίος
για εγγύησιν της συμφωνίας των ν' αποσταλεί κι αυτή
εις Αίγυπτον και να φυλάττεται·
λίαν ταπεινωτικόν, ανοίκειον πράγμα.
Κι όλο ήρχονταν για να μιλήσει· κι όλο δίσταζε.
Κι όλο άρχιζε να λέγει· κι όλο σταματούσε.

Μα η υπέροχη γυναίκα τον κατάλαβε
(είχεν ακούσει κιόλα κάτι διαδόσεις σχετικές),
και τον ενθάρρυνε να εξηγηθεί.
Και γέλασε· κ' είπε βεβαίως παίνει.
Και μάλιστα χαίρονταν που μπορούσε νάναι
στο γήρας της οφέλιμη στην Σπάρτη ακόμη.

Κ Α Β Α Φ Η

Όσο για την ταπείνωσι - μα αδιαφορούσε.
Το φρόνημα της Σπάρτης ασφαλώς δεν ήταν ικανός
να νοιώσει ένας Λαγίδης χθεσινός·
όθεν κ' η απαίτησίς του δεν μπορούσε
πραγματικώς να ταπεινώσει Δέσποιναν
Επιφανή ως αυτήν· Σπαρτιάτου βασιλέως μητέρα.

ΕΙΚΩΝ ΕΙΚΟΣΙΤΡΙΕΤΟΥΣ ΝΕΟΥ
ΚΑΜΩΜΕΝΗ ΑΠΟ ΦΙΛΟΝ ΤΟΥ
ΟΜΗΛΙΚΑ, ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΝ

Τελείωσε την εικόνα
λεπτομερώς την βλέπει.
ρούχο ξεκουμπωμένο,
γελέκι και κραβάτα.
πουκάμισο· ανοιγμένο,
από την εμορφιά
Το μέτωπο δεξιά
σκεπάζουν τα μαλλιά του,
(ως είναι η χτενισιά
Υπάρχει ο τόνος πλήρως
που θέλησε να βάλει
σαν έκανε τα χείλη...
που για εκπληρώσεις είναι

χθες μεσημέρι. Τώρα
Τον έκαμε με γκρίζο
γκρίζο βαθύ· χωρίς
Μ' ένα τριανταφυλλί
για να φανεί και κάτι
του στήθους, του λαιμού.
ολόκληρο σχεδόν
τα ωραία του μαλλιά
που προτιμά εφέτος).
ο ηδονιστικός
σαν έκανε τα μάτια,
Το στόμα του, τα χείλη
ερωτισμού εκλεκτού.

Ε ν μ ε γ ά λ η Ε λ λ η ν ι κ ή
α π ο ι κ ί α , 2 0 0 π . Χ .

Ότι τα πράγματα δεν βαίνουν κατ' ευχήν στην Αποικία
δεν μέν' η ελαχίστη αμφιβολία,
και μ' όλο που οπωσούν τραβούμ' εμπρός,
ίσως, καθώς νομίζουν ουκ ολίγοι, να έφθασε ο καιρός
να φέρουμε Πολιτικό Αναμορφωτή.

Όμως το πρόσκομμα κ' η δυσκολία
είναι που κάμνουμε μια ιστορία
μεγάλη κάθε πράγμα οι Αναμορφωταί
αυτοί. (Ευτύχημα θα ήταν αν ποτέ
δεν τους χρειάζονταν κανείς). Για κάθε τι,
για το παραμικρό ρωτούνε κ' εξετάζουν,
κ' ευθύς στον νου τους ριζικές μεταρρυθμίσεις βάζουν,
με την απαίτησι να εκτελεσθούν άνευ αναβολής.

Α Π Α Ν Τ Α

Έχουμε και μια κλίσι στες θυσίες.
Παραιτηθείτε από την κτήσιν σας εκείνη·
η κατοχή σας είν' επισφαλής:
η τέτοιες κτήσεις ακριβώς βλάπτουν τες Αποικίες.
Παραιτηθείτε από την πρόσοδον αυτή,
κι από την άλλαγμα την συναφή,
κι από την τρίτη τούτην: ως συνέπεια φυσική·
είναι μεν ουσιώδεις, αλλά τι να γίνει;
σας δημιουργούν μια επιβλαβή ευθύνη.

Κι όσο στον έλεγχό τους προχωρούνε,
βρίσκουν και βρίσκουν περιπτώ, και να παυθούν ζητούνε·
πράγματα που όμως δύσκολα τα καταργεί κανείς.

Κι όταν, με το καλό, τελειώσουνε την εργασία,
κι ορίσαντες και περικόψαντες το παν λεπτομερώς,
απέλθουν, παίρνοντας και την δικαία μισθοδοσία,
να δούμε τι απομένει πια, μετά
τόση δεινότητα χειρουργική.-

Κ Α Β Α Φ Η

Ίσως δεν έφθασεν ακόμη ο καιρός.
Να μη βιαζόμεθα· είν' επικίνδυνον πράγμα η βία.
Τα πρόωρα μέτρα φέρνουν μεταμέλεια.
Έχει άτοπα πολλά, βεβαίως και δυστυχώς, η Αποικία.
Όμως υπάρχει τι το ανθρώπινον χωρίς ατέλεια;
Και τέλος πάντων, να, τραβούμ' εμπρός.

Α Π Α Ν Τ Α

Η γ ε μ ώ ν ε κ
Δ υ τ ι κ ή ς Λ ι β ὺ η ς

Ἄρρεσε γενικῶς στην Αλεξάνδρεια,
τες δέκα μέρες που διέμεινεν αυτού,
ο ηγεμῶν εκ Δυτικῆς Λιβύης
Αριστομένης, υἱός του Μενελάου.
Ὡς τ' ὄνομά του, κ' η περιβολή, κοσμίως, ελληνική.
Δέχονταν ευχαρίστως τες τιμές, ἀλλά
δεν τες επιζητούσεν· ἦταν μετριόφρων.
Ἀγόραζε βιβλία ελληνικά,
ιδίως ιστορικά και φιλοσοφικά.
Προ πάντων δε ἄνθρωπος λιγομίλητος.
Θάταν βαθύς στες σκέψεις, διεδίδετο,
κ' οι τέτοιοι τόχουν φυσικό να μη μιλοῦν πολλά.

Κ Α Β Α Φ Η

Μήτε βαθύς στες σκέψεις ήταν, μήτε τίποτε.
Ένας τυχαίος, αστείος άνθρωπος.
Πήρε όνομα ελληνικό, ντύθηκε σαν τους Έλληνας,
έμαθ' επάνω, κάτω σαν τους Έλληνας να φέρεται·
κ' έτρεμεν η ψυχή του μη τυχόν
χαλάσει την καλούτσικην εντύπωσι
μιλώντας με βαρβαρισμούς δεινούς τα ελληνικά,
κ' οι Αλεξανδρινοί τον πάρουν στο φιλό,
ως είναι το συνήθειο τους, οι απαίσιοι.

Γι' αυτό και περιορίζονταν σε λίγες λέξεις,
προσέχοντας με δέος τες κλίσεις και την προφορά·
κ' έπληττεν ουκ ολίγον έχοντας
κουβέντες στοιβαγμένες μέσα του.

Α Π Α Ν Τ Α

Κίμων Λεάρχου,
22 ετών, σπουδαστής
Ελληνικών γραμμάτων
(εν Κυρήνη)

«Το τέλος μου επήλθε
Ο Ερμοτέλης με είχε
Τες ύστατές μου μέρες,
πως δεν ανησυχούσε,
τα μάτια του κλαμένα.
είχ' αποκοιμηθεί,
στης κλίνης μου το άκρον.
νέοι μιας ηλικίας,
Προδότις είναι η Μοίρα.
άλλο τον Ερμοτέλη
Τελείωσα καλώς·
ότε ήμουν ευτυχής.
αχώριστόν του φίλον.
μ' όλο που προσποιούνταν
ένοιωνα εγώ συχνά
Σαν νόμιζε που λίγο
έπεφτεν ως αλλόφρων
Αλλ' ήμεθαν κ' οι δυο
είκοσι τριώ ετών.
Ίσως κανένα πάθος
νάπαιρnen από μένα.
εν τη αμερίστω αγάπη.»-

Κ Α Β Α Φ Η

Το επιτύμβιον τούτο
αποθανόντος προ
έλαβα εγώ πενθών,
Με το έστειλεν ο γράψας
Με το έστειλ' επειδή
ότ' ήμουν του Μαρύλου:
Είν' η ψυχή μου πλήρης
Είχαμε μεγαλώσει
Βαθυά μελαγχολώ.
κάθε μνησικακίαν
κάθε μνησικακίαν
που με είχε κλέψει την
που κι αν με θέλει τώρα
δεν θάναι διόλου το ίδιο.
τον ευπαθή που έχω.
θάρχεται ανάμεσό μας,
με λέγει, Ιδού είσαι τώρα
Ιδού τον ξαναπήρες
Ιδού δεν έχεις πια

Μαρύλου Αριστοδήμου
μηνός στην Αλεξάνδρεια,
ο εξαδελφός του Κίμων.
γνωστός μου ποιητής.
ήξερε συγγενής
δεν ήξερε άλλο τι.
λύπης για τον Μαρύλο.
μαζύ, σαν αδελφοί.
Ο πρόωρος θάνατός του
μου έσβυσ' εντελώς...
για τον Μαρύλο - μ' όλο
αγάπη του Ερμοτέλη,
ο Ερμοτέλης πάλι
Ξέρω τον χαρακτήρα
Το ίνδαλμα του Μαρύλου
και θα νομίζω που
ικανοποιημένος.
ως εποθούσες, Κίμων.
αφορμή να με διαβάλλεις.

Α Π Α Ν Τ Α

Ε ν π ο ρ ε ί α
π ρ ο ς τ η ν Σ ι ν ῶ π η ν

Ο Μιθριδάτης, ένδοξος και κραταιός,
μεγάλων πόλεων ο κύριος,
κάτοχος ισχυρών στρατών και στόλων,
πηγαίνοντας προς την Σινώπην πέρασε από δρόμον
εξοχικόν, πολύ απόκεντρον
όπου ένας μάντις είχε κατοικίαν.

Έστειλεν αξιωματικό του ο Μιθριδάτης
τον μάντι να ρωτήσει πόσα θ' αποκτήσει ακόμη
στο μέλλον αγαθά, πόσες δυνάμεις άλλες.

Έστειλεν αξιωματικό του, και μετά
προς την Σινώπην την πορεία του ξακολούθησε.

Κ Α Β Α Φ Η

Ο μάντις αποσύρθηκε σ' ένα δωμάτιο μυστικό.
Μετά περίπου μισήν ώρα βγήκε
περίφροντις, κ' είπε στον αξιωματικό,
«Ικανοποιητικώς δεν μπόρεσα να διευκρινίσω.
Κατάλληλη δεν είν' η μέρα σήμερα.
Κάτι σκιώδη πράγματα είδα. Δεν κατάλαβα καλά.-
Μα ν' αρκεσθεί, φρονώ, με τόσα που έχει ο βασιλεύς.
Τα περισσότερα εις κινδύνους θα τον φέρουν.
Θυμήσου να τον πεις αυτό, αξιωματικέ:
με τόσα που έχει, προς θεού, ν' αρκείται!
Η τύχη ξαφνικές έχει μεταβολές.
Να πεις στον βασιλέα Μιθριδάτη:
λίαν σπανίως βρίσκεται ο εταίρος του προγόνου του
ο ευγενής, που εγκαίρως με την λόγχην γράφει
στο χώμα επάνω το σωτήριο Φεύγε Μιθριδάτα».

Α Π Α Ν Τ Α

Μ έ ρ ε ς τ ο υ 1 9 0 9 ,
' 1 0 , κ α ι ' 1 1

Ένός τυραννισμένου, πτωχοτάτου ναυτικού
(από νησί του Αιγαίου Πελάγους) ήταν υιός.
Εργάζονταν σε σιδερά. Παληόρουχα φορούσε.
Σχισμένα τα ποδήματά του της δουλειάς κ' ελεεινά.
Τα χέρια του ήσαν λερωμένα από σκουριές και λάδια.

Το βραδυνό, σαν έκλειε το μαγαζί,
αν ήταν τίποτε να επιθυμεί πολύ,
καμιά κραβάτα κάπως ακριβή,
καμιά κραβάτα για την Κυριακή,
ή σε βιτρίνα αν είχε δει και λαχταρούσε
κανένα ωραίο πουκάμισο μαβί,
το σώμα του για ένα τάλληρο ή δυο πουλούσε.

Κ Α Β Α Φ Η

Διερωτώμαι αν στους αρχαίους καιρούς
είχεν η ένδοξη Αλεξάνδρεια νέον πιο περικαλλή,
πιο τέλειο αγόρι από αυτόν - που πήε χαμένος:
δεν έγινε, εννοείται, άγαλμά του ή ζωγραφιά·
στο παληομάγαζο ενός σιδερά ριχμένος,
γρήγορ' απ' την επίπονη δουλειά,
κι από λαϊκή κραιπάλη, ταλαιπωρημένη, είχε φθαρεί.

Α Π Α Ν Τ Α

Μ ύ ρ η ς · Α λ ε ξ ά ν δ ρ ε ι α
Τ Ο Υ 340 μ . Χ .

Την συμφορά όταν έμαθα, που ο Μύρης πέθανε,
πήγα στο σπίτι του, μ'όλο που το αποφεύγω
να εισέρχομαι στον Χριστιανών τα σπίτια,
προ πάντων όταν έχουν θλίψεις ή γιορτές.

Στάθηκα σε διάδρομο. Δεν θέλησα
να προχωρήσω πιο εντός, γιατί αντελήφθην
που οι συγγενείς του πεθαμένου μ' έβλεπαν
με προφανή απορία και με δυσαρέσκεια.

Τον είχανε σε μια μεγάλη κάμαρη
που από την άκρη όπου στάθηκα
είδα κομμάτι· όλο τάπητες πολύτιμοι,
και σκεύη εξ αργύρου και χρυσού.

Κ Α Β Α Φ Η

Στέκομουν κ' έκλαια σε μια άκρη του διαδρόμου.
Και σκέπτομουν που η συγκεντρώσεις μας κ' η εκδρομές
χωρίς τον Μύρη δεν θ' αξίζουν πια·
και σκέπτομουν που πια δεν θα τον δω
στα ωραία κι άσεμνα ξενύχτια μας
να χαίρεται, και να γελά, και ν' απαγγέλλει στίχους
με την τελεία του αίσθησι του ελληνικού ρυθμού·
και σκέπτομουν που έχασα για πάντα
την εμορφιά του, που έχασα για πάντα
τον νέον που λάτρευα παράφορα.

Κάτι γρηές, κοντά μου, χαμηλά μιλούσαν για
την τελευταία μέρα που έζησε -
στα χείλη του διαρκώς τ' όνομα του Χριστού,
στα χέρια του βαστούς' έναν σταυρό. -
Μπήκαν κατόπι μες στην κάμαρη
τέσσαρες Χριστιανοί ιερείς, κ' έλεγαν προσευχές
ενθέρμως και δεήσεις στον Ιησούν,
ή στην Μαρίαν (δεν ξέρω την θρησκεία του καλά).

Α Π Α Ν Τ Α

Γνωρίζαμε, βεβαίως, που ο Μύρης ήταν Χριστιανός.
Από την πρώτην ώρα το γνωρίζαμε, όταν
πρόπερσι στην παρέα μας είχε μπει.
Μα ζούσεν απολύτως σαν κ' εμάς.
Απ' όλους μας πιο έκδοτος στες ηδονές·
σκορπώντας αφειδώς το χρήμα του στες διασκεδάσεις.
Για την υπόληψη του κόσμου ξένοιαστος,
ρίχνονταν πρόθυμα σε νύχτιες ρήξεις στες οδούς
όταν ετύχαινε η παρέα μας
να συναντήσει αντίθετη παρέα.
Ποτέ για την θρησκεία του δεν μιλούσε.
Μάλιστα μια φορά τον είπαμε
πως θα τον πάρουμε μαζί μας στο Σεράπιον.
Όμως σαν να δυσαρεστήθηκε
μ' αυτόν μας τον αστεϊσμό: θυμούμαι τώρα.
Α κι άλλες δυο φορές τώρα στον νου μου έρχονται.

Κ Α Β Α Φ Η

Όταν στον Ποσειδώνα κάμναμε σπονδές,
τραβήχθηκε απ' τον κύκλο μας, κ' έστρεψε αλλού το βλέμμα.
Όταν ενθουσιασμένος ένας μας
είπεν, Η συντροφιά μας νάναι υπό
την εύνοϊαν και την προστασίαν του μεγάλου,
του πανωραίου Απόλλωνος - ψιθύρισεν ο Μύρης
(οι άλλοι δεν άκουσαν) «τη εξαιρέσει εμού».

Οι Χριστιανοί ιερείς μεγαλοφώνως
για την ψυχή του νέου δέονταν. -
Παρατηρούσα με πόση επιμέλεια,
και με τι προσοχήν εντατική
στους τύπους της θρησκείας τους, ετοιμάζονταν
όλα για την χριστιανική κηδεία.
Κ' εξαίφνης με κυρίευσε μια αλλόκοτη
εντύπωσις. Αόριστα, αισθανόμουν

Α Π Α Ν Τ Α

σαν νάφευγεν από κοντά μου ο Μύρης·
αισθανόμουν που ενώθη, Χριστιανός,
με τους δικούς του, και που γένομουν
ξένος εγώ, ξένος πολύ· ένοιωθα κιόλα
μια αμφιβολία να με σιμώνει: μήπως κ' είχα γελασθεί
από το πάθος μου, και πάντα του ήμουν ξένος. -
Πετάχθηκα έξω απ' το φρικτό τους σπίτι,
έφυγα γρήγορα πριν αρπαχθεί, πριν αλλοιωθεί
απ' την χριστιανοσύνη τους η θύμηση του Μύρη.

Κ Α Β Α Φ Η

Α λ έ ξ α ν δ ρ ο ς Ι α ν ν α ί ο ς ,
κ α ι Α λ ε ξ ά ν δ ρ α

Επιτυχείς και πλήρως ικανοποιημένοι,
ο βασιλεύς Αλέξανδρος Ιανναίος,
κ' η σύζυγός του η βασίλισσα Αλεξάνδρα
περνούν με προπορευομένην μουσικήν
και με παντοίαν μεγαλοπρέπειαν και χλιδήν,
περνούν απ' τες οδούς της Ιερουσαλήμ.
Ετελεσφόρησε λαμπρώς το έργον
που άρχισαν ο μέγας Ιούδας Μακκαβαίος
κ' οι τέσσαρες περιώνυμοι αδελφοί του·
και που μετά ανενδότης συνεχίσθη εν μέσω
πολλών κινδύνων και πολλών δυσχερειών.
Τώρα δεν έμεινε τίποτε το ανοίκειον.
Έπαυσε κάθε υποταγή στους αλαζόνας
μονάρχας της Αντιοχείας. Ιδού
ο βασιλεύς Αλέξανδρος Ιανναίος,

Α Π Α Ν Τ Α

κ' η σύζυγός του η βασίλισσα Αλεξάνδρα
καθ' όλα ίσοι προς τους Σελευκίδας.
Ιουδαίοι καλοί, Ιουδαίοι αγνοί, Ιουδαίοι πιστοί - προ πάντων.
Αλλά, καθώς που το απαιτούν η περιστάσεις,
και της ελληνικής λαλιάς ειδήμονες·
και μ' Έλληνας και μ' ελληνίζοντας
μονάρχας σχετισμένοι - πλην σαν ίσοι, και ν' ακούεται.
Τῶντι ετελεσφόρησε λαμπρώς,
ετελεσφόρησε περιφανώς
το έργον που άρχισαν ο μέγας Ιούδας Μακκαβαίος
κ' οι τέσσαρες περιώνυμοι αδελφοί του.

Ω ρ α ί α λ ο υ λ ο ύ δ ι α
 κ α ι ά σ π ρ α
 ω ς τ α ί ρ ι α ζ α ν π ο λ ύ

Μπήκε στο καφενείο
 Ο φίλος του εδώ
 «Δεν έχουμε πεντάρα.
 είμεθα - ξεπεσμένοι
 Σ' το λέγω φανερά,
 να περπατώ. Ένας άλλος,
 Ο άλλος του είχε τάξει
 μεταξωτά μαντήλια.-
 έχασε τον κόσμο,
 Έλλθε ξανά μαζί του
 μα και, κοντά σ' αυτές,
 για την παληάν αγάπη,
 Ο «άλλος» ήταν ψεύτης,
 μια φορεσιά μονάχα
 με το στανιό και τούτην,

όπου επήγαιναν μαζί. -
 προ τριώ μηνών του είπε,
 Δυο πάμπωχα παιδιά
 στα κέντρα τα φθηνά.
 με σένα δεν μπορώ
 μάθε το, με ζητεί.»
 δυο φορεσιές, και κάτι
 Για να τον ξαναπάρει
 και βρήκε είκοσι λίρες.
 για τες είκοσι λίρες·
 για την παληά φιλία,
 για το βαθύ αίσθημά των. -
 παληόπαιδο σωστό·
 του είχε κάμει, και
 με χίλια παρακάλια.

Α Π Α Ν Τ Α

Μα τώρα πια δεν θέλει
και μήτε διόλου τα
και μήτε είκοσι λίρες,

μήτε τες φορεσιές,
μεταξωτά μαντήλια,
και μήτε είκοσι γρόσια.

Την Κυριακή τον θάψαν,
Την Κυριακή τον θάψαν:

στες δέκα το πρωϊ.
πάει εβδομάς σχεδόν.

Στην πτωχική του κάσα
ωραία λουλούδια κι άσπρα
στην εμορφιά του και

του έβαλε λουλούδια,
ως ταίριαζαν πολύ
στα είκοσι δυο του χρόνια.

Όταν το βράδυ επήγεν -
μια ανάγκη του ψωμιού του -
επήγαιναν μαζί:
το μαύρο καφενείο

έτυχε μια δουλειά,
στο καφενείο όπου
μαχαίρι στην καρδιά του
όπου επήγαιναν μαζί.

Ἄ γ ε , ω β α σ ι λ ε ὺ
Λ α κ ε δ α ι μ ο ν ῖ ω ν

Δεν καταδέχονταν η Κρατησίκλεια
ο κόσμος να την δει να κλαίει και να θρηγεί·
και μεγαλοπρεπής εβάδιζε και σιωπηλή.
Τίποτε δεν απόδειχνε η ατάραχη μορφή της
απ' τον καῦμό και τα τυράννια της.
Μα όσο και νάσαι μια στιγμή δεν βάσταξε·
και πριν στο άθλιο πλοίο μπει να πάει στην Αλεξάνδρεια,
πήρε τον υιό της στον ναό του Ποσειδώνος,
και μόνοι σαν βρεθήκαν τον αγκάλιασε
και τον ασπάζονταν, «διαλογούντα», λέγει
ο Πλούταρχος, «και συντεταραγμένον».
Όμως ο δυνατός της χαρακτήρ επάσχισε·
και συνελθούσα η θαυμασία γυναίκα

Α Π Α Ν Τ Α

είπε στον Κλεομένη «Άγε, ω βασιλεύ
Λακεδαιμονίων, όπως, επάν έξω
γενώμεθα, μηδείς ίδη δακρύοντας
ημάς μηδέ ανάξιόν τι της Σπάρτης
ποιούντας. Τούτο γαρ εφ' ημίν μόνον·
αι τύχαι δε, όπως αν ο δαίμων διδώ, πάρεισι.»

Και μες στο πλοίο μπήκε, πηαίνοντας προς το «διδώ».

Κ Α Β Α Φ Η

Σ Τ Ο Ν Ι Δ Ι Ο Χ Ω Ρ Ο

Οικίας περιβάλλον, κέντρων, συνοικίας
που βλέπω κι όπου περπατώ· χρόνια και χρόνια.

Σε δημιούργησα μες σε χαρά και μες σε λύπες:
με τόσα περιστατικά, με τόσα πράγματα.

Κ' αισθηματοποιήθηκες ολόκληρο, για μένα.

Α Π Α Ν Τ Α

Ο καθρέπτης στην είσοδο

Το πλούσιο σπίτι είχε στην είσοδο έναν καθρέπτη μέγιστο, πολύ παλιό· τουλάχιστον προ ογδόντα ετών αγορασμένο.

Ένα εμορφότατο παιδί, υπάλληλος σε ράπτη (τες Κυριακές, ερασιτέχνης αθλητής), στέκονταν μ' ένα δέμα. Το παρέδωσε σε κάποιον του σπιτιού, κι αυτός το πήγε μέσα να φέρει την απόδειξι. Ο υπάλληλος του ράπτη έμεινε μόνος, και περίμενε.

Πλησίασε στον καθρέπτη και κυττάζονταν κ' έσιαζε την κραβάτα του. Μετά πέντε λεπτά του φέραν την απόδειξι. Την πήρε κ' έφυγε.

Κ Α Β Α Φ Η

Μα ο παλαιός καθρέπτης που είχε δει και δει,
κατά την ύπαρξίν του την πολυετή,
χιλιάδες πράγματα και πρόσωπα·
μα ο παλαιός καθρέπτης τώρα χαίρονταν,
κ' επαίρονταν που είχε δεχθεί επάνω του
την άρτιαν εμορφιά για μερικά λεπτά.

Α Π Α Ν Τ Α

Ρ ω τ ο ύ σ ε
γ ι α τ η ν π ο ι ό τ η τ α

Απ' το γραφείον όπου είχε προσληφθεί
σε θέση ασήμαντη και φθινοπληρωμένη
(ως οκτώ λίρες το μηνιάτικό του: με τα τυχερά)
βγήκε σαν τέλεψεν η έρημη δουλειά
που όλο το απόγευμα ήταν σκυμένος:
βγήκεν η ώρα επτά, και περπατούσε αργά
και χάζευε στον δρόμο.- Έμορφος·
κ' ενδιαφέρων: έτσι που έδειχνε φθασμένος
στην πλήρη του αισθησιακήν απόδοσι.
Τα είκοσι εννιά, τον περασμένο μήνα τα είχε κλείσει.

Εχάζευε στον δρόμο, και στες πτωχικές
παρόδους που οδηγούσαν προς την κατοικία του.

Κ Α Β Α Φ Η

Περνώντας εμπρός σ' ένα μαγαζί μικρό
όπου πουλιούνταν κάτι πράγματα
ψεύτικα και φθηνά για εργατικούς,
είδ' εκεί μέσα ένα πρόσωπο, είδε μια μορφή
όπου τον έσπρωξαν και εισήλθε, και ζητούσε
τάχα να δει χρωματιστά μαντήλια.

Ρωτούσε για την ποιότητα των μαντηλιών
και τι κοστίζουν· με φωνή πνιγμένη,
σχεδόν σβυσμένη απ' την επιθυμία.
Κι ανάλογα ήλθαν η απαντήσεις,
αφηρημένες, με φωνή χαμηλωμένη,
με υπολανθάνουσα συναίνεσι.

Όλο και κάτι έλεγαν για την πραγματεία - αλλά
μόνος σκοπός: τα χέρια των ν' αγγίζουν
επάνω απ' τα μαντήλια· να πλησιάζουν
τα πρόσωπα, τα χείλη σαν τυχαίως·
μια στιγμιαία στα μέλη επαφή.

Γρήγορα και κρυφά, για να μη νοιώσει
ο καταστηματάρχης που στο βάθος κάθονταν.

Α Π Α Ν Τ Α

Α ς φ ρ ό ν τ ι ζ α ν

Κατήντησα σχεδόν ανέστιος και πένης.

Αυτή η μοιραία πόλις, η Αντιόχεια

όλα τα χρήματά μου τάφαγε:

αυτή η μοιραία με τον δαπανηρό της βίο.

Αλλά είμαι νέος και με υγείαν αρίστην.

Κάτοχος της ελληνικής θαυμάσιος

(ξέρω και παραξέρω Αριστοτέλη, Πλάτωνα·

τι ρήτορας, τι ποιητάς, τι ό,τι κι αν πεις).

Από στρατιωτικά έχω μιαν ιδέα,

κ' έχω φιλίες με αρχηγούς των μισθοφόρων.

Είμαι μπασμένος κάμποσο και στα διοικητικά.

Στην Αλεξάνδρεια έμεινα έξι μήνες, πέρσι·

κάπως γνωρίζω (κ' είναι τούτο χρήσιμον) τα εκεί:

του Κακεργέτη βλέψεις, και παληανθρωπιές, και τα λοιπά.

Κ Α Β Α Φ Η

Όθεν φρονώ πως είμαι στα γεμάτα
ενδεδειγμένος για να υπηρετήσω αυτήν την χώρα,
την προσφιλή πατρίδα μου Συρία.

Σ' ό,τι δουλειά με βάλουν θα πασχίσω
να είμαι στην χώρα ωφέλιμος. Αυτή είν' η πρόθεσός μου.
Αν πάλι μ' εμποδίσουνε με τα συστήματά τους -
τους ξέρουμε τους προκομένους: να τα λέμε τώρα;
αν μ' εμποδίσουνε, τι φταίω εγώ.

Θ' απευθυνθώ προς τον Ζαβίνα πρώτα,
κι αν ο μωρός αυτός δεν μ' εκτιμήσει,
θα πάγω στον αντίπαλό του, τον Γρυπό.
Κι αν ο ηλίθιος κι αυτός δεν με προσλάβει,
πηγαίνω παρευθύς στον Υρκανό.

Θα με θελήσει πάντως ένας απ' τους τρεις.

Κ' είν' η συνείδησός μου ήσυχη
για το αψήφιστο της εκλογής.
Βλάπτουν κ' οι τρεις τους την Συρία το ίδιο.

Α Π Α Ν Τ Α

Αλλά, κατεστραμένος άνθρωπος, τι φταίω εγώ.

Ζητώ ο ταλαίπωρος να μπαλωθώ.

Ας φρόντιζαν οι κραταιοί θεοί

να δημιουργήσουν έναν τέταρτο καλό.

Μετά χαράς θα πήγαινα μ' αυτόν.

Κ α τ ά τ ε ς σ υ ν τ α γ έ ς
α ρ χ α ί ω ν Ε λ λ η ν ο σ ύ ρ ω ν
μ ά γ ω ν

«Ποιό απόσταγμα να βρίσκεται από βότανα
γητεύματος», είπ' ένας αισθητής,
«ποιό απόσταγμα κατά τες συνταγές
αρχαίων Ελληνοσύρων μάγων καμωμένο
που για μια μέρα (αν περισσότερο
δεν φθάν' η δύναμς του), ή και για λίγην ώρα
τα είκοσι τρία μου χρόνια να με φέρει
ξανά· τον φίλον μου στα είκοσι δυο του χρόνια
να με φέρει ξανά -- την εμορφιά του, την αγάπη του.

»Ποιό απόσταγμα να βρίσκεται κατά τες συνταγές
αρχαίων Ελληνοσύρων μάγων καμωμένο
που, σύμφωνα με την αναδρομήν,
και την μικρή μας κάμαρη να επαναφέρει.»

Α Π Α Ν Τ Α

Σ Τ Α 2 0 0 π . Χ .

«**Α**λέξανδρος Φιλίππου και οι Έλληνες πλην Λακεδαιμονίων»-

Μπορούμε κάλλιστα να φαντασθούμε
πως θ' αδιαφόρησαν παντάπασι στην Σπάρτη
για την επιγραφήν αυτή. «Πλην Λακεδαιμονίων»,
μα φυσικά. Δεν ήσαν οι Σπαρτιάται
για να τους οδηγούν και για να τους προστάζουν
σαν πολυτίμους υπηρέτας. Άλλωστε
μια πανελλήνια εκστρατεία χωρίς
Σπαρτιάτη βασιλέα γι' αρχηγό
δεν θα τους φαίνονταν πολλής περιωπής.
Α βεβαιότατα «πλην Λακεδαιμονίων».

Είναι κι αυτή μιά στάσις. Νοιώθεται.

Έτσι, πλην Λακεδαιμονίων στον Γρανικό·
και στην Ισό μετά· και στην τελειωτική
την μάχη, όπου εσαρώθη ο φοβερός στρατός
που στ' Άρβηλα συγκέντρωσαν οι Πέρσαι:
που απ' τ' Άρβηλα ξεκίνησε για νίκη, κ' εσαρώθη.

Κ Α Β Α Φ Η

Κι απ' την θαυμάσια πανελλήνιαν εκστρατεία,
την νικηφόρα, την περίλαμπρη,
την περιάλητη, την δοξασμένη
ως άλλη δεν δοξάσθηκε καμιά,
την απaráμιλλη: βγήκαμ' εμείς·
ελληνικός καινούριος κόσμος, μέγας.

Εμείς· οι Αλεξανδρείς, οι Αντιοχείς,
οι Σελευκείς, κ' οι πολυάριθμοι
επίλοιποι Έλληνες Αιγύπτου και Συρίας,
κ' οι εν Μηδία, κ' οι εν Περσίδι, κι όσοι άλλοι.
Με τες εκτεταμένες επικράτειες,
με την ποικίλη δράσι των στοχαστικών προσαρμογών.
Και την Κοινήν Ελληνική Λαλιά
ως μέσα στην Βακτριανή την πήγαμεν, ως τους Ινδούς.

Για Λακεδαιμονίους να μιλούμε τώρα!

Α Π Α Ν Τ Α

Μ έ ρ ε ς τ ο υ 1 9 0 8

Τον χρόνο εκείνον βρέθηκε χωρίς δουλειά·
και συνεπώς ζούσεν απ' τα χαρτιά,
από το τάβλι, και τα δανεικά.

Μια θέσις, τριώ λιρών τον μήνα, σε μικρό
χαρτοπωλείον του είχε προσφερθεί.
Μα την αρνήθηκε, χωρίς κανένα δισταγμό.
Δεν έκανε. Δεν ήτανε μισθός γι' αυτόν,
νέον με γράμματ' αρκετά, και είκοσι πέντ' ετών.

Δυό, τρία σελίνια την ημέρα κέρδιζε, δεν κέρδιζε.
Από χαρτιά και τάβλι τί να βγάλει το παιδί,
στα καφενεία της σειράς του, τα λαϊκά,
όσο κι αν έπαιζ' έξυπνα, όσο κι αν διάλεγε κουτούς.
Τα δανεικά, αυτά δα ήσαν κ' ήσαν.
Σπάνια το τάλληρο εύρισκε, το πιο συχνά μισό,
κάποτε ξέπεφτε και στο σελίνι.

Κ Α Β Α Φ Η

Καμιά εβδομάδα, ενίοτε πιο πολύ,
σαν γλύτωνεν απ' το φρικτό ξενύχτι,
δροσίζονταν στα μπάνια, στο κολύμβι το πρωϊ.

Τα ρούχα του είχαν ένα χάλι τρομερό.
Μια φορεσιά την ίδια πάντοτ' έβαζε, μια φορεσιά
πολύ ξεθωριασμένη κανελιά.

Ά μέρες του καλοκαιριού του εννιακόσια οκτώ,
απ' το είδωμά σας, καλαισθητικά,
έλειψ' η κανελιά ξεθωριασμένη φορεσιά.

Το είδωμά σας τον εφύλαξε
όταν που τάβγαζε, που τάριχνε από πάνω του,
τ' ανάξια ρούχα, και τα μπαλωμένα εσώρουχα.
Κ' έμενε ολόγυμνος· άψογα ωραίος· ένα θαύμα.
Αχτένιστα, ανασηκωμένα τα μαλλιά του·
τα μέλη του ηλιοκαμένα λίγο
από την γύμνια του πρωϊού στα μπάνια, και στην παραλία.

Α Π Α Ν Τ Α

Ε Ι Σ Τ α π ε ρ ί χ ω ρ α
Τ η ς Α ν τ ι ο χ ε ί α ς

Σαστίσαμε στην Αντιόχειαν όταν μάθαμε
τα νέα καμώματα του Ιουλιανού.

Ο Απόλλων εξηγήθηκε με λόγου του, στην Δάφνη!
Χρησμό δεν ήθελε να δώσει (σκοτισθήκαμε!),
σκοπό δεν τόχε να μιλήσει μαντικώς, αν πρώτα
δεν καθαρίζονταν το εν Δάφνη τέμενός του.
Τον ενοχλούσαν, δήλωσεν, οι γειτονεύοντες νεκροί.

Στην Δάφνη βρίσκονταν τάφοι πολλοί.-
Ένας απ' τους εκεί ενταφιασμένους
ήταν ο θαυμαστός, της εκκλησίας μας δόξα,
ο άγιος, ο καλλίνικος μάρτυς Βαβύλας.

Αυτόν αινίττονταν, αυτόν φοβούνταν ο ψευτοθεός.
Όσο τον ένοιωθε κοντά δεν κόταε
να βγάλει τους χρησμούς του· τσιμουδιά.
(Τους τρέμουνε τους μάρτυράς μας οι ψευτοθεοί).

Κ Α Β Α Φ Η

Ανασκουμπώθηκεν ο ανόσιος Ιουλιανός,
νεύριασε και ξεφώνιζε: «Σηκώστε, μεταφέρετε τον,
βγάλτε τον τούτον τον Βαβύλα αμέσως.
Ακούς εκεί; Ο Απόλλων ενοχλείται.
Σηκώστε τον, αρπάξτε τον ευθύς.
Ξεθάψτε τον, πάρτε τον όπου θέτε.
Βγάλτε τον, διώξτε τον. Παίζουμε τώρα;
Ο Απόλλων είπε να καθαρισθεί το τέμενος.»

Το πήραμε, το πήγαμε το άγιο λείψανον αλλού·
το πήραμε, το πήγαμε εν αγάπη κ' εν τιμή.

Κι ωραία τώντι πρόκοψε το τέμενος.
Δεν άργησε καθόλου, και φωτιά
μεγάλη κόρωσε: μια φοβερή φωτιά:
και κήκε και το τέμενος κι ο Απόλλων.

Στάχτη το είδωλο· για σάρωμα, με τα σκουπίδια.

Α Π Α Ν Τ Α

Έσκασε ο Ιουλιανός και διέδοσε -
τι άλλο θα έκαμνε - πως η φωτιά ήταν βαλτή
από τους Χριστιανούς εμάς. Ας πάει να λέει.
Δεν αποδείχθηκε· ας πάει να λέει.
Το ουσιώδες είναι που έσκασε.